

CESTA

Zem. V poradí tretia planéta od Slnka v našej slnečnej sústave. Jediná obývateľná. Jediná, na ktorej už miliardy rokov rozkvital život. Jedná planéta, na ktorej žili živočíchy väčšie ako jednobunkovce a bolo na nej množstvo druhov rastlín a zvierat. Ibaže, aj toto všetko malo koniec. Zem sa nakoniec stala neobývateľná nie len pre nás, ale pre všetko, čo sa hýbalo, všetko čo niečo potrebovalo k životu. Prečo? Kvôli nám. Kvôli ľuďom. Stále sme hľadeli iba sami na seba, nie na okolie. Či už drobnými vecami, ako hádzanie odpadkov do koša, alebo niečím veľkým, ako budovaním továrni, skládok a iných škodlivých budov. Za vyhynutý život na Zemi môžeme my. Začalo to už od počiatku, od lovu pre potešenie a nejaké dokazovanie si okoliu, že ja som ten najväčší pán. Skončilo to pri masovom úhyne rôznych druhov zvierat a rastlín a znečistenie atmosféry natoľko, že sa všetky ľadovce, zásobárne pitnej vody, roztopili. Kedy to všetko začalo? Dávno. Ale to, že sme boli predurčení k zániku nám bolo jasné až po milión chybách, ktoré sme sa nesnažili napraviť, iba sme to zhoršovali. V roku 2002 prišla prognóza, že do roku 2100 zmiznú všetky ľadovce, čo sa týka Antarktídy, či Arktídy. A čo sme urobili? Samé slová politikov, ako sa všetko zmení, že to nemôžeme dopustiť. Žiadne činy, iba prázdne slová. V roku 2015 prišla prognóza, že za topenie a všeobecne globálne otepľovanie môžeme my z 95%. Továrne, znečisťovanie, vojny. Kebyže tu nie sme, tak je všetko v rovnováhe, ibaže takto našou hlúposťou sme zničili niečo veľmi cenné a raritné, čo sa vo vesmíre len tak na každom rohu nenájde. Prognóza bola, že do roku 2066 sa roztopia ľadovce a priemerná teplota sa zvýši o 17 stupňov. Nedalo sa to už zastaviť. Narušili sme ozónovú vrstvu, ktorá nás chránila pred slnečným žiarením, natoľko, že už nebolo cesty späť. Boli sme ako v skleníku. Teplota stúpala každým dňom a vymierali druhy rastlín a živočíchov ako na bežiacom páse. Do roku 2033 vyhynulo takmer 75% živočíchov. Jednotlivé štáty sa začali obviňovať. Rusi vraveli, že za všetkým sú Američania, tí zas vraveli, že sú to Číňania a nakoniec to skončilo vojnou. Tá sa skončila po zdevastovaní všetkých veľkých miest v roku 2043 a zahynulo v nej viac ako šesť miliárd ľudí. Takmer všetko živočíšstvo vyhynulo, z rastlín ostali už len palmy a pár druhov tropických rastlín. Ibaže, ľudstvu sa podarilo prežiť. Pozbierali sa všetky zásoby vody, jedla, materiálu a dohodlo sa, že na Zemi už nie je možné prežiť a že musíme ísť do vesmíru. Ibaže, nebolo to také jednoduché. Do roku 2096 sme mohli ostať na Zemi. Po tomto roku by už slnečné žiarenie bolo také silné, že by sme nič neprežili. Mali sme 50 rokov na to, aby sme na niečo prišli. Dohodlo sa, že sa bude na každom kontinente stavať vesmírne plavidlo. Cieľ? Exoplanéty. Už dávnejšie, okolo roku 2018 sa zistilo, že za Plutom je pás malých planét, exoplanét, na ktorých môže byť potenciálny život, alebo aspoň dočasné stanovisko na cestu za vzdialenejšími objektmi. Lenže satelit, ktorý dorazil toho roku k týmto planétam sa po pár dňoch pokazil a poslal na Zem len pár fotiek. Fotky planéty, s ktorej sa dalo vyčítať, že tam je voda a že atmosféra tejto planéty je takmer podobná s tou na Zemi. Po dlhých debatách sme sa dohodli, že vyšleme jeden satelit na prieskum k tejto planéte, aby o nej zistila viac. Medzitým sa na Zemi budú stavať vesmírne plavidlá. Po desiatich rokoch dorazil satelit k svojmu cieľu, ale tiež poslal len pár fotiek, potom sa spojenie s ním zrušilo. Nemali sme na výber. Mali sme veľmi málo času na rozhodovanie. Vesmírne plavidlá boli postavené, ale prišiel jeden háčik. Kapacita bola len dvetisíc ľudí. Na Zemi žilo ešte takmer pol miliardy. V náhodnom losovaní sa vybralo 2000 ľudí z každého kontinentu. Samozrejme, boli nepokoje, pretože každý sa chcel dostať preč, ale nešlo to. V roku 2084 vyleteli do vesmíru tieto vesmírne plavidlá s desať tisíc ľuďmi na palube. Všetky preleteli hladko atmosférou a nastavili kurz na vzdialenú exoplanétu. Keď sa tieto lode dostali do vzduchu, ľudia videli, že na Zemi niet zeleného miesta a že všetky ľadovce boli roztopené. Zem bola oproti roku 2000 totálne zmenená. Polka prímorských krajín bola zaplavená, lesy vymizli, sneh už nikde nebol. Pohľad na planétu mohli ľudia sledovať ešte dva mesiace, potom sa spustili hlavné motory a vyrazilo sa na cestu. Mala trvať deväť rokov, stopäť dní a osem hodín. Aby sa šetrilo palivo, tak sa kurz nastavil aj

okolo planét, aby sme pomocou ich gravitačnej sily mohli ísť ďalej. Prvá planéta bola Jupiter, následne má byť Urán a na dohľad má byť aj Pluto, ktoré sa síce nepovažuje za planétu, ale pri našej ceste má zohrať tiež veľkú úlohu. A potom, po dvoch rokoch od minútia Pluta má prísť naša vysnívaná exoplanéta. Dostala meno Domicilium, teda domov. Každý chce vedieť, čo tam je. Mňa viac trápí otázka, čo sa stane so Zemou. Ibaže teraz som si užíval výhľad, posledný výhľad na Zem. Planétu, na ktorej rozkvital život. Na planétu plnú života, ibaže teraz je to mŕtva planéta. Teda, do roku 2096. Na deväť rokov sa mi teraz domovom stane toto vesmírne plavidlo. Vitajte na Hermes 1.

Hermes 1 je jedno z piatich vesmírnych plavidiel, ktoré sa podarilo postaviť. Je postavené pre tisícpäťsto obyčajných ľudí a ďalších päťsto ľudí, ktorí sa starajú o správny chod všetkých vecí. Patria sem inžinieri, robotníci, navigátori, výpočtári, všelijakí múdri ľudia a samozrejme kapitán. Každá loď má vlastného kapitána, ale všetky lode spolu neustále komunikujú a sú v kontakte. Je to dá sa povedať taký malý konvoj, pretože desaťtisíc kilometrov za nami je Hermes 2 a tak ďalej, až po piate plavidlo. Naše plavidlo je z Európy a sme prví v poradí. Za nami sú Američania a posledný sú Ázijčania. Ako som už spomínal, ľudia sa vyberali náhodne. Nie presne dvetisíc, pretože tých päťsto tvorí tím expertov, ale zvyšných tisícpäťsto ľudí sa vybralo náhodne. Síce až tak náhodne nie, pretože sa rozhodlo, že ľudia starší ako päťdesiat rokov sa nedostanú na palubu, pretože priemerný vek ľudí sa znížil na šesťdesiat rokov. Všetci rátajú s tým, že sa usadíme na planéte a budeme ju osídľovať a čo najrýchlejšie sa rozšíriť. Stalo sa aj to, že niektorí ľudia odmietli ísť na plavidlo a ostali so svojimi rodinami, ibaže na život majú už len niekoľko rokov. Potom už nebude na Zemi možné žiť. Na jednej strane ich aj chápem, pretože byť s rodinou až do smrti a zomrieť spolu je v tejto chvíli aj vcelku logické. Ľudia sa až tak smrti neboja a cítia pocit bezpečia. Preto veľa ľudí sú jedináčikovia, alebo ľudia, ktorí nemajú rodinu a neboli na niekoho až tak citovo zviazaní. V pár prípadoch sa stalo aj to, že sa vybrala celá rodina, ale to len fakticky v pár prípadoch. Ľudia mali na rozmyslenie, či pôjdu alebo nie len pár hodín, pretože nebolo času nazvyš. Všetko sa rozrávalo na sekundu presne a preto sa nemohlo meškať a išlo sa podľa plánu. Ak sa niekto nevedel rozhodnúť, okamžite sa našiel niekto iný, kto sa bez váhania rozhodol. Ja som bol náhodne vylosovaný ako sedemstodvadsiaty siedmy. Prelet cez atmosféru bol veľmi vyčerpávajúci a stalo sa aj, že pár ľudí zomrelo, pretože mali slabé srdce, ibaže to neuviedli, pretože nechceli ostať na Zemi. Akonáhle sme sa dostali na obežnú dráhu Zeme, všetok ten tlak upadol a na asi desať minút sme sa ocitli v beztiažovom stave, až dokým sa neurobila umelá gravitácia a my sme znovu cítili pevnú zem pod nami. Následne nás všetkých zhromaždili a porozdeľovali do izieb. V izbe boli dve posteľe, pre dve osoby. Boli vcelku veľké a preto ma to aj trochu naštválo. Do jednej izby by sa zmestilo najmenej päť ľudí. Mohlo sa na palubu dostať trikrát viac ľudí, ibaže nestalo sa tak. Odpovede, že prečo to tak nie je, že prečo sú izby také veľké a na palubu sa reálne dostalo menej ľudí, ako je priestorov možné sme dostávali odpovede typu, pretože všetko je rozrávané a kebyže sa sem dostane o tritisíc viac ľudí, tak narastie celková hmotnosť až tak, že by sa let mohol skomplikovať a pri prelete pri nejakej planéte by dokonca mohlo prísť ku tomu, že by sa loď dostala do gravitačného pola planéty a zhorela by v atmosfére. Druhá odpoveď bola, že nie sú dostatočne veľké miestnosti na toľko zásob, že teraz to všetko ledva vychádza a že keby sa sem dostalo viac ľudí, tak by sa stalo, že niekde pri Plute by sme nemali už čo jesť a ani by sme neprišli do nášho cieľa, že by sme zomreli hladom. Ďalšia odpoveď od kapitána bola, že by sa cirkulácia vzduchu spomalila a že by sme nedostávali čerstvý vzduch a vďaka naším výdychom by sme sa zadusili a umreli by sme. Po týchto troch odpovediach sme sa už ďalej nepýtali, pretože bolo vidieť, respektíve, na monitore sme videli výraz v kapitánovej tvári, z ktorého bolo jasné, že kapitán má ešte ďalších sto dôvodov, prečo je na tejto lodi len dvetisíc ľudí.

Prvé dva mesiace, ktoré sme strávili na obežnej dráhe sme sa spoznávali s loďou, kde čo je. Toto plavidlo je kilometer a pol dlhé, asi päťdesiat metrov široké a na niektorých miestach aj sto metrov vysoké. Môže sa to zdať veľa a môže sa to zdať, že sa tu človek stratí, ale za mesiac si už každý zvykol, kde čo je. Úplne vpredu lode sa nachádza riadiaca miestnosť, do ktorej my, obyčajní ľudia nemôžeme vkročiť. Pravdupovediac, ešte som tam nikoho nevidel vkročiť, ale to môže byť aj tým, že väčšinu času sa v týchto priestoroch nezdržiavam, pretože tu nie je nič zaujímavé. Dokonca v tejto časti majú aj členovia posádky svoje izby, takže nemajú ani dôvod vyjsť von. Síce byť v jednej miestnosti zavretý deväť rokov, tak sa zbláznim. Ale je mi to v podstate jedno, pretože sú tam za dverami ľudia, ktorí sa starajú o hladký chod lode, takže ani nemám dôvod nejako vyzvedať, čo tam robia. Riadiacu miestnosť a ostatok lode spája iba jedna chodba. Obyčajná biela chodba, na bokoch množstvo počítačov a veľa trubiek, káblov a ostatných vecí. Na druhom konci tejto chodby sa nachádza spoločenská časť. Má tri poschodia a je najvyššou časťou nášho prechodového domova. Na prvom poschodí sa nachádza jedáleň pre dvetisíc ľudí. Veľká miestnosť z kovovými stolmi a stoličkami primontovanými k podlahe. Na jednej strane aj druhej strane sa dá nabráť jedlo, ale niekedy to trvá aj pár desiatok minút, dokým sa človek dostane na radu. Každý, či už to je dieťa, žena alebo muž majú prídely stravy rovnaký. Každý dostáva to isté množstvo na deň, nikto nedostáva viac alebo menej. Čo človek nezje, to je len jeho chyba. Na konci jedálne bolo asi desať sklenených dverí, ktorými sa dalo dostať buď na vyššie dve poschodia, alebo do strednej časti lode. Na poschodia sa dá dostať buď výťahmi, alebo po schodoch. Na druhom, strednom poschodí sa nachádzalo športovisko. Tu ľudia trávili veľa času, pretože nebolo veľa iných možností, ako svoj čas využiť, respektíve, nič iné sa tu skoro ani robiť nedalo. Bola tu posilňovňa, dve telocvičnice, dokonca aj plaváreň, ale do nej sa zmestilo maximálne dvadsať ľudí, takže bola veľká pravdepodobnosť, že si nikdy nezaplávate. Na poslednom poschodí sa nachádzala knižnica. Pravdaže, veľa kníh už sa nevytláčalo, pretože to vyšlo z módy a písali sa v elektronickej podobe, ale stále tu bolo množstvo kníh, aj od veľa neznámych autorov. Bola to veľmi veľká knižnica, v ktorej sa dalo blúdiť hodiny a hodiny, kým ste našli tú knihu, ktorú ste hľadali. Ale musím povedať, že tu moc ľudí nevidám, pretože tí si radšej pozrú nejaký film, ktorý sa podarilo uchovať, alebo idú na športovisko. Nato, že to je jedna z najväčších miestností, tak sa tu zdržuje najmenej ľudí. Ja to tu mám rád, pretože tu je množstvo regálov a pripadá mi, akoby som bol v nejakej knižnici na Zemi, a vôbec mi to nepripadá, akoby to bola knižnica na vesmírnom plavidle. Síce podlaha je biela a nachádza sa tu množstvo káblov, ako na chodbách, aj tak sa to skôr podobá na obyčajnú knižnicu, aké bývali na Zemi. Ja tu mám rád to ticho, pretože v jedálni a aj na športoviskách, vlastne v celej lodi je veľký hluk, pretože tu je množstvo ľudí, je tu aj veľa detí a tie robia stále hluk. Či spíte, alebo nie, stále ich počujete a preto sa rád dostávam na tiché miesta, pretože je to jednoducho dobré pre koncentráciu, pretože si myslím, že z toho celého by sa človek asi zbláznil. Ale ešte viacej času, ako v knižnici trávim v observatóriu. Pomerne malá miestnosť, oproti ostatným, ale nachádza sa nad knižnicou. Vedú do nej jedny schody a je tu výhľad na celý vesmír. Všetky steny sú presklené a preto sa tu dá pozeráť na všetky strany. Je to vlastne také jediné veľké sklenené guľa, ktorá je na streche. Nevie sa nabažiť pohľadu na Zem a Mesiac. Je to nádherné. Všetko tu pôsobí tak pokojne, tak ticho. Zem pôsobí tak pokojne. Niekedy tu viem presedieť aj hodiny pozeraním sa na Zem. Najkrajšie je, keď vychádza, alebo zapadá slnko. Je to neopísateľná vec. Ten, kto to nevidel, tak nepochopí, aké je to krásne. Zem má vtedy nádhernú modro-žltu-oranžovú farbu. Niekedy na pohľad na Zem si neviem predstaviť, že táto Zem bola kedysi celá obývaná ľuďmi a že z vesmíru sa dalo vidieť tisíce miest a dedín. Nedokážem si to predstaviť. Občas, keď sa pozerám v noci na Zem, tak vidím malé záblesky svetla. Sú to záblesky malých miestiečok, ktoré vyrástli po vojne. Je to ako svetlo na konci tunela, pretože v noci je Zem takmer celá čierna a toto svetlo pretína tmu. Ibaže pri

pohľade na tieto svetielka si aj kladiem otázku, čo bude po tom roku 2096, keď má všetko skončiť? Čo sa stane s tamtými tam dole? Niektorí vravia, že sa stačí schovať dostatočne hlboko pod zem. Nevie, či to je pravda. Snáď to je pravda. Ale možno na druhej strane by pre Zem, ako takú bolo najlepšie, keby ľudstvo celé vymrelo a možno by sa o pár miliónov rokov Zem znovu začala rozkviatať. Nevie. Nevie, či vôbec máme právo na život, keď sme toľko živého už zničili. Na jednej strane som rád, že som sa dostal na túto palubu, ale na druhej mám chuť zničiť to tu, pretože časť môjho rozumu mi vraví, že my už sme šancu na život dostali a premárnili sme ju. Ibaže zasa tá druhá strana rozumu mi vraví, že každý, bez ohľadu nato, čo urobil, by mal dostať druhú šancu, aby napravil to, čo spáchal. Možno je práve toto naša druhá šanca, aby sme sa konečne poučili a začali si viac všetkého vážiť a nepozerať len na naše osobné ciele, ale robiť veci, ktoré sú dobré nie len pre nás, ale aj pre naše okolie. Možno dostávame druhú šancu preto, pretože sa môžeme poučiť z našich chýb a môžeme všetko znovu vrátiť do rovnováhy. Nevie, či si tieto otázky kladiem iba ja, ale asi hej, pretože mám až príliš veľa času na rozmýšľanie na rozdiel od ostatných.

V strednej časti lode sa nachádza zdravotnícke stredisko s provizórnou nemocnicou, v ktorej sa nachádzajú najmodernejšie lieky a množstvo lekárskeho náradia. Dajú sa tu robiť obyčajné lekárske zákroky, ako očkovania, ale aj komplikovanejšie, ako sú chirurgické zákroky, alebo aj pôrod. Je tu veľa inkubátorov pre novorodencov, pretože sa ráta s tým, že počas tých deviatich rokov príde aj k nejakému takémuto činu a že sa narodí noví členovia posádky. Ibaže, sú tu pripravení aj na to najhoršie. V uzavretej miestnosti, ktorá sa nachádza na pravo od zdravotníckeho komplexu, sa nachádza miesto posledného odpočinku. Koná sa tu spaľovanie mŕtvych ľudí a nakoniec roztrúsenie ich popola do širšieho vesmíru. Všetko je to za čiernymi dverami, aby to nikto nevidel, ale všetci vedia, čo sa tam nachádza. Zdravotnícke centrum a ďalšiu časť lode spájajú tri chodby, ktoré vedú do zadnej časti strednej časti lode. Tu sa nachádza skleník s rastlinami. Pestuje sa tu mnoho rastlín, vypadá to tu ako na nejakom poli, aj keď ja musím povedať, že osobne som žiadne pole so zeleninou, alebo ovocím nevidel. Pestuje sa tu rôzne veľa druhov hlavne zeleniny. Stačí to na to, aby to vystačilo pre všetkých ľudí. Spolu so skleníkom sa tu nachádza aj chovná stanica, pretože mäso je dôležitou súčasťou jedálneho lístka. Nevie presne, čo sa tu chová, pretože do tejto časti ísť nemôžeme, pretože nie každému by bolo dobre pri pohľade na to, ako zabíjajú nejaké zvieratá. Vstup je tam zakázaný aj z hygienických dôvodov. Nad skleníkom a chovnou stanicou sa nachádzajú izby s posteľami. Muži a ženy sú rozdelení a toto je ženská časť. Dlhá chodba s asi tristo dverami na oboch stranách. Je to najdlhšia chodba, ktorá tu je, pretože prejsť na z jednej strany na druhú je niekedy fuška, hlavne po tom, ako máte za sebou pobyt v športovej časti. Ibaže prechod vám spríjemňujú ženské postavy, ktoré stoja pred dverami, zhovárajú sa a bohviečo ešte robia. Na konci chodby sa nachádzajú dvojice dvere. Jedny vedú do premietarne, kde premietajú staré filmy. Sála je pre sto ľudí. Niekedy sa až čudujem, ako na toto návrhári prišli, že nám sem dajú kino, alebo športoviská, ale potom mi dopne, že kebyže tu nič takéto nie je, tak by sme za pár mesiacov, ak nie dní, zošaleli. Znie to veľmi divno, že tu máme kino, športoviská, knižnicu, ale je to tu veľmi podstatné. Druhé dvere vedú k výťahom a širokej chodbe do ďalšej, poslednej časti lode. Výťahom sa dá ísť buď dole, alebo hore. Na dolnom poschodí sa nachádza hangár, kde je pár raketoplánov na núdzový let a na let na novú planétu. Toto isté sa nachádza taktiež na hornom poschodí. Na konci tejto dlhej chodby, ktorá je jedinou chodbou so sivou farbou, ostatné sú biele, sa nachádza časť, v ktorej bývam. Je tu časť pre mužov. Tiež je tu asi tristo dverí po oboch stranách. Na začiatku chodby sa nachádza malá spoločenská miestnosť, v ktorej je pár stolov. Dokonca sem dali logické hry, pretože je dokázateľné, že pozitívne vplyvajú na ľudský mozog a človek sa v určitých situáciách vie rozhodnúť oveľa racionálnejšie a jednoduchšie. Sú tu

šachy, karty, všelijaké logické hry a také veci. Na konci našej chodby sa nachádza desať izieb. Tieto izby sú pre strojníkov, inžinierov, opravárov, proste ľudí, ktorí pracujú na úplnom konci lodi, v časti, kde sa nachádza motor. Táto časť je takým srdcom tejto lode, pretože ako srdce pumpuje krv do celého tela, tak odtiaľto sa elektrina dostáva do každého kútika tejto lode. Neviem presne, ako to tam vypadá, pretože tam tiež máme vstup zakázaný a dostať sa tam dá len s kartičkou. Ani moc po tom netúžim, pretože aj kebyže viem, čo tam je, tak neviem opísať, ako to funguje, alebo čo to robí. Viem len to, že energiu zatiaľ získavame zo Slnka. Žiarenie zachytáva množstvo solárnych panelov, ktoré sú rozmiestnené po celej lodi. Ibaže tento spôsob získavania energie nám nevydrží celý priebeh letu, pretože sa od Slnka budeme vzdďaľovať a tým bude tejto energie menej a menej. Neviem, čo majú v pláne, ako chcú získať energiu, ale viem, že letíme okolo niektorých planét preto, aby sme použili ich gravitačné a odstredivé sily, aby sme nemuseli toľko našej energie míňať. Nedokážem opísať, ako to funguje, proste to funguje a tým to pre mňa končí. Síce som aj fyziku vcelku rád mal, ale takéto veci som si nezapamätal.

Prečo toto všetko píšem? Pretože je to nariadenie. Každý člen posádky si má viesť takzvaný denník počas tých deviatich rokov. Prečo? Neviem, len viem, že na konci sa všetky pozbierajú a tým expertov ich začne rozoberať. Že vraj je to pre hlbší výskum dlhých letov cez vesmír. Chcú zistiť, ako to ľudia vnímajú, ako sa vyvíjajú medziľudské vzťahy a čo si pri takýchto letoch ľudia všimajú, preto si to všetko veľmi dobre zaznamenávam. Takže, pre toho, kto to bude čítať, chcem to všetko opísať tak, ako to vidím a snád' to pomôže.

Deň: 61

Je 61 deň od letu na obežnú dráhu Zeme. Dnes sme vyrazili k nášmu cieľu a cesta, ako nám bolo povedané bude trvať 8 rokov a 10 mesiacov. Ešte dva mesiace budeme vidieť Zem vcelku z blízka, ale potom sa zapnú hlavné motory a za približne rok sa dostaneme k Jupiteru. Ako malý som rád pozeral na hviezdy a chcel som vidieť aj planéty našej slnečnej sústavy, čo sa mi aj zčasti splní. Uvidím Jupiter, Urán a dokonca aj Pluto, aj keď to sa už ani ako planéta neberie. Veľa času trávim v knižnici, ale ešte viacej času v observatóriu. Nikto sem nechodí, čo ma dosť prekvapuje, pretože ten pohľad na vesmír je na nezaplatenie. Všimol som si, že veľa ľudí ma pred sebou tú sklenenú obrazovku, ktorú dostávali na začiatku letu. Stále do toho pozerajú a neviem, či aj od toho niekedy odtrhnú oči. Udivuje ma, že pozerajú do niečoho, respektíve pozerajú niečo, čo nie je skutočné a pritom tu majú skutočnosť v celej kráse. Ale zas na druhej strane mi to ani tak nevadí, pretože aspoň som tu sám a nemusím počúvať ľudí, ako sa bavia o úplných zbytočnostiach a hovadinách.

Ako každý deň vstávam o deviatej. Osprchujem sa, oblečiem sa do čierneho-šedého trička a kraťás a idem sa naraňajkovať. Každý týždeň máme to isté. Našťastie to nie je každý deň, lebo to by človek asi nezvládol. Dokým prídem do jedálne, tak to nejaký ten čas trvá, pretože musím prejsť cez celú loď, keďže jedáleň je na druhej strane. Každý deň čakám desať minút na raňajky. Najem sa. Obvykle sledujem ľudí. Ibaže všetci jedia, pijú a rozprávajú sa. Samozrejme, sú tu aj takí, čo sa nerozprávajú, pretože skoro nikoho nepoznajú. Doktori hovoria, že to je len dočasná reakcia na prostredie. Pravda, tiež ani ja nepoznám veľa ľudí, ale pár ich poznám. Spolubývajúci chodí raňajkovať skôr, pretože musí dodržiavať diétu, pretože má cukrovku. Nemusí si pichať inzulín, ale musí veľmi prísne dodržiavať diétu, inak by mohol aj umrieť.

Keď dojem, tak idem do knižnice si prečítať nejakú tu knihu. Obvykle mi trvá aj hodinu, kým nájdem niečo, čo ma zaujme. Býva tu málo ľudí, ktorí sú zväčša úplne unesení a tak čítajú knihy, že si nevšímajú okolie. Poviem vám, nie je to práve najlepšie miesto na zoznamovanie. Potom idem do observatória a tu trávim čas až do obeda. Nemôžem prestať pozeráť na Zem. Je to nádherná planéta a je mi aj vcelku smutno, že som ju opustil. Ibaže, bola to jediná možnosť, ako prežiť. Keď sa nabažím toho pohľadu na Zem, idem na obed. Naobedujem sa a idem sa pozrieť do telocviční, či by sa nedalo niečo si zahrať, poprípade si zacvičiť, alebo tak. Ibaže stroje sú preplnené, telocvične taktiež a bazén tiež neprichádza do úvahy. Čo by som tak mohol robiť po obede? Všetko je obsadené, ale ja si myslím, že ešte niečo sa tu robiť dať musí. Tie dni, čo sme boli na obežnej dráhe, tak som poobede vždy chodil do knižnice, ale už sa mi ani moc nechce. Preto hľadám nejakú zábavu, alebo niečo, čo by ma zaujalo. Išiel som z jedálne cez chodbu na toalety. Než som tam prišiel, zastavil som sa pri jednom obrázku, ktorý bol len tak vylepený na stene. Bolo na ňom, že by sa im zišiel nejaký zručný človek, ktorý vie zvráť veci a také obyčajné mužské práce. Ibaže robili by sa tieto práce v beztiažovom stave, pretože sa môže na ceste hocičo vonku na plášti lodi niečo uvoľniť a bude to potreba spraviť, čo bude v beztiažovom stave a v tomto stave sa veci robia oveľa ťažšie, ako sa môžu zdať. Chcel som vyjsť do širšieho vesmíru a pocítiť ten stav beztiaže. Samozrejme, už som ho pocítil, ale chcel som to cítiť znova, pretože to bol neuveriteľný zážitok. Rozhodol som sa, že sa tam pôjdem pozrieť a skúsím šťastie.

Bolo asi šesťnásť hodín, keď sa vybral do jednej z miestností, kde boli záchranné moduly a raketoplány. Keď tam prišiel, videl tam desať ľudí v oranžových oblekoch. Boli to inštruktori. Okolo nich stálo asi len zopäť ľudí. Traja muži a dve ženy. Keď prišiel bližšie k nim, jeden v oranžovom obleku si ho všimol a pozrel sa na neho: „Idete tiež ohľadom toho kurzu?“ „Áno.“ – povedal nasmelo. Bol to šéf tejto skupiny. Asi okolo štyridsať rokov, čierne vlasy a fúzy. Podišiel ešte bližšie ku skupinke a šéf ho vyzval: „Nemusíte sa hanbiť. Všetci sú tu prvýkrát.“ – a ukázal na ostatných. Tí sa všetci usmiali a pohľadmi ho presviedčali, aby sa nehanbil a pridala sa ku nim. Nakoniec sa postavil medzi jednu ženu a muža. Pohľadmi si každý každého premeriaval, bolo jasné, že sa ani jeden so žiadnym druhým nepozná. Šéf každého vyzval, aby sa predstavil a niečo o sebe povedal. Ale ako tak pozeral na tú skupinku šiestich ľudí, tak im na tvárach videl, že nikomu sa nechce začať, tak začal on: „Volám sa Sherman. Snáď mi budete všetci rozumieť, pretože ako iste viete, ešte pred treťou svetovou vojnou bolo mnoho jazykov, nárečí a tak, tak sa len uisťujem, či mi všetci rozumiete, ale ako vidím, tak áno. Takže, ako som povedal, volám sa Sherman a ako aj vy všetci, tak aj ja som z Európy, bližšie z Anglicka. No, skôr z toho Anglicka, ktoré ostalo. Mám štyridsať dva rokov a posledných pätnásť rokov som venoval inžinierstvu a aj som konštruoval túto loď a poznám ju veľmi dobre, čo sa toho staviteľského týka. Preto ma aj poverili touto úlohou, starať sa o údržbu lode a aby všetko išlo podľa plánu. Týchto deväť ľudí sú moji najlepší, ktorí vás spolu so mnou budú učiť všetko, čo vieme my. Môžete si povedať, alebo sa spýtať, že prečo to robíme. Poviem vám to takto. Cesta je dlhá a je dosť možné, že niekto cestou umrie a nebude ho mať kto nahradiť, preto sa robia tieto takzvané výberové konania a krúžky. Teraz si môžete hovoriť, že nič nepoznáte, nič neviete, ale garantujem, že za rok budete na takej vyspelej úrovni ako my tuto. Musím sa priznať, že som čakal väčší nábor, ale musím sa teda uspokojiť s vami. Už len málo ľudí v dnešnej dobe vie narábať s náradím. Keď som bol malý, tak mi môj dedo, ktorý prežil vojnu hovorieval, že takmer každý muž vedel narábať s každým náradím, ale po vojne sa všetko zmenilo. Dá sa povedať, že v tej vojne vymrela jedna generácia a tak sa mladí muži nemali od koho učiť tomuto remeslu. Ibaže, máte

šťastie, pretože my to tu všetko ovládame a naučíme to vás tiež. Tak, toto prvé posedenie venujeme zoznamovaniu sa, pretože najdôležitejšia je spolupráca a ta spočíva aj v tom dobre poznať svojho partnera a kolegu, s ktorým pracujete. Dobre, začneme zakraja. Takže, slečna, ako sa voláte?“ - a pozrel sa na ženu, ktorá stála na boku. Ta zo začiatku váhala, čo má povedať, ale napokon spustila: „Zdravím všetkých. Ja som Amber. Ako aj vy, šéfe, tak aj ja som z Anglicka. Vojnu som nezažila, počula som o nej iba z rozprávania. Mám dvadsaťtri rokov. Bola som jedináčik. A neviem ešte čo by som vám povedala.“

„Čím viac tým lepšie. Dobre, takže tu máme Amber. Vy pane vedľa sa ako voláte?“ - spýtal sa šéf a pozrel na muža, ktorý stál vedľa Amber. Bol to vysoký, čierny muž. Poobzeral sa na všetkých a potom povedal: „Taktiež vás zdravím. Ja som Joseph, som z Francúzska. Moja rodina pochádza z Južnej Ameriky, ale ja som vyrastal vo Francúzsku. Ako aj Amber, ani ja som nezažil vojnu. Mám dvadsaťpäť rokov, mal som dvoch bratov, ale iba ja som sa dostal sem, na toto vesmírne plavidlo.“

„Ďakujeme, Joseph. Kludne môže ísť ďalší, ak už Joseph nemá čo iné povedať.“ - a pozrel sa na Josepha. Ten prikývol na náznak toho, že môže ísť ďalší. Pozrel na druhú ženu, ktorá začala: „Ja sa volám Tatjana. Pochádzam z Ukrajina. Niekedy mám problém nájsť slovo, ktoré niečo pomenúva, alebo sa často mýliť, ale snáď mi všetci rozumiete.“ - a pousmiala sa na všetkých. Tí jej úsmev opätovali a Tatjana pokračovala: „Vyrastala som v jednom malej dedinke v horách. Tento jazyk ma učíť, pardon, učila mojej mamy kamarátka, ktorá pochádzala z Amerika. Zomrela na radiáciu tak ako moja celá rodina. Ja som prežila jediná a mala som šťastie, že som vyhrala a dostala sa sem hore. Mám toľko rokov, ako má tu Joseph.“ - a zasmiala sa. Potom pozrela na ďalšieho muža v poradí. Tým bol on: „Tak, tiež pochádzam z tadeto, z Európy, ale neviem presne kde som sa narodil, pretože som s rodinou stále cestoval, pretože sme museli hľadať prácu. Bol som na Ukrajine, aj vo Francúzsku, Anglicku, Španielsku a aj v Ruskej kolónii Balkán. Rodičia obaja umreli, keď som mal dvadsať. Zomreli v lietadle, keď cestovali späť do Španielska. Mňa nechali v Poľsku, pretože som si tam našiel robotu. Teraz mám dvadsaťosem rokov, o mesiac presne to bude dvadsaťdeväť.“

„Smiem sa opýtať?“ - ozvala sa Tatjana, ktorá sa otočila na šéfa. Ten len povedal: „Jasné, čo chceš sa spýtať.“

„Nepočula som tvoje meno.“ - a pozrela na neho a čakala na odpoveď.

„Nerád hovorím svoje meno.“

„Tak ako ťa potom máme oslovovať?“ - spýtal sa Joseph.

„Nejakú prezývku si vymyslíte.“

„Ako ťa volať kamaráti?“ - spýtala sa milo Tatjana.

„Neviem.“

„Ako to nemôžeš vedieť? Ako ťa ľudia volali tam dole?“ - spýtala sa Amber.

„Tam dole som poznal iba mojich rodičov a nikoho iného. Do tých škôl som nechodil, pretože sme sa stále museli premiestňovať. Všetko, čo som sa naučil, som sa naučil počas ciest s rodičmi.“

„A ako ťa volali rodičia?“

„Problém.“

„Problém? Tak ťa volali? To prečo by dávali také meno svojmu synovi?“ - spýtala sa nechápavo a s humorom Amber. Potom sa ale pozrela na neho, ktorý potichu povedal: „Pretože som im

spôsoboval iba problémy. Nikdy nechceli, aby som sa narodil. Mali so mnou len problémy, hlavne prvé roky, kedy sme všetci skoro umreli od hladu. Musel som ísť všade s nimi a to im spôsobovalo množstvo problémov. Preto ma obaja volali Problém.“ - povedal. Amber sa prestala smiať a pozerala sa mu do očí a s lútosťou mu povedala: „prepáč, to som nevedela.“

„To je v poriadku. Nič sa nestalo.“

„Dobre, tak zoznamku máme za sebou.“- povedal šéf hlasne. Do reči mu skočili ale ďalší dvaja muži, ktorí tam boli: „Ale my sme sa ešte...“ Tiež im skočil šéf do reči: „To je jedno, zoznamka skončila. Budeme sa stretávať vždy o štvrtej tu. Zajtra prídite tiež. A ty..“- a ukázal na Problém: „Ty poď so mnou, niečo ti chcem povedať.“- a vybral sa smerom k malej miestnosti na konci haly. Pobral sa za ním. Vošiel do miestnosti a šéf zatvoril dvere. Potom sa obrátil smerom k nemu a začal: „Je síce jedno, ako sa kto volá, pretože človeka človekom nerobí meno, ale činy. Ale, to asi viete. Všimol som si, že sa aj vcelku vyhýbate ľuďom. Smiem vedieť prečo?“

„Pretože sa mi smiali. Jednak za to, ako ma rodičia volali a aj za to, lebo si robili srandu, že nemám kamarátov a tak. Ale za ten čas som si zvykol. Zistil som, že deväťdesiat päť percent ľudí je falošných, podrazáckych a nedá sa na nich spoľahnúť.“

„A do akej skupiny by ste zaradili nás? Týchto pätnásť ľudí, čo tu dnes bolo?“

„Neviem. To sa niekedy len tak nedá povedať.“

„Vidíte. Ja vám hneď môžem povedať, kto je čo za človeka. Mám na to vcelku dobrý odhad. Tiež som stretol mnoho ľudí, ktorí ma sklamali, ale stalo sa aj to, že som ja sklamal ich. To nie je tak, že deväťdesiat percent ľudí sú podrazáci. Všetci to v sebe máme a občas sa stane, že si to ani neuvedomíme. Pre nás sa tá vec môže javiť úplne nevinne, ale pre druhého to môže znamenať katastrofu. Preto ja si myslím, že všetci ľudia sú podrazáci, bez ohľadu na rasu či národnosť. No odbočil som trochu od toho, čo som chcel. Pozrite sa. Doteraz ste sa možno vyhýbali ľuďom, ale pozrite. Prišli ste sem, čo je prvý krok. Teraz nasledujúci rok budú títo ľudia ako vaša rodina. Presnejšie, nasledujúcich deväť rokov. Tak sa musíte naučiť veriť ľuďom a nespoliehať sa len na seba. Kebyže sa spoliehame len na seba, tak nikdy túto loď nepostavíme. A meno nie je dôležité. To je všetko, čo som chcel povedať.“- a otvoril dvere. Postavil sa a išiel von. Ešte predtým, ako vyšiel spýtal sa ho šéf: „Mimochodom. Ako by ste sa chceli volať?“

„Neviem, nikdy som nad tým nejako zvláštne nerozmýšľal.“

„pod akým menom ste tu zapísaný?“

„Ževraj mi dali rodičia meno Arnold, ale nikdy som ho nepoužil. Lepšie povedané, nikto ma tak nevolal.“

„Arnold. To je dobré meno. Arnold sa volal aj jeden slávny kulturista a herec. Nie, že by som ho poznal, ale dedo mi vravieval, že to bol jeho vzor. Že vraj bol dosť slávny. Je dosť možné, že v kine nájdete aj nejaký ten film s ním. Choďte sa tam pozrieť. Arnold.“- povedal a zasmial sa. Arnold sa otočil a zamieril smerom von z haly. V hlave si stále opakoval meno Arnold. Rozmýšľal, či sa pôjde pozrieť do kina na nejaký ten film, ale vôbec sa mu nechcelo. Išiel do svojej izby. Vybral sklo z šuflíka. Ťukol po ňom a objavilo sa na ňom množstvo ikoniek. Klikol na ikonku Písanie denníka a otvoril sa mu program, do ktorého si zapisoval svoj deň.

Dnes ma po dlhom čase nazvali inak, ako som bol zvyknutý. Šéf, hlavný inžinier, ktorý nás bude učiť ako montovať, šróbovať a množstvo ďalších vecí mi dal meno Arnold. No, nedal mi ho, ja som ho mal odjakživa, ibaže som ho nepoužíval. Na tomto „krúžku“ som spoznal pár ľudí, respektíve som ich až tak nespoznal, ale hádam spoznám, aj keď moc dobre s ľuďmi nevychádzam. Ibaže po tom, ako som sa rozprával so šéfom, tak mi trochu padol kameň zo srdca a vážne rozmýšľam, či si nepôjdem pozrieť ten film, o ktorom šéf hovoril. Je síce dosť možné, že tam už žiaden s ním nebude, pretože je to dosť staré, ale zas na druhú stranu, skoro žiaden film sa po vojne nespravil, tak by mohol byť aj dosť možné, že tam nejaký ten film s tým Arnoldom nájdem. Idem rovno tam, nebudem na nič čakať.

Dopísal a vložil to naspäť do šuflíka. Keď vošiel do kina, pár ľudí tam pozeralo nejaký film. Zamieril k horným dverám, kde bola miestnosť, odkiaľ sa premietalo. Zaklopal na tie dvere. Otvoril mu nejaký chlap. Arnold mu povedal: „Prosím vás, hľadám jeden film.“

„Povedz názov a ja ti ho nájdem.“

„No, ide o to, že názov neviem. Viem len, že ten film sa vyrobil okolo roku dvatisíc.“

„Preboha, čo chceš robiť s tak starým filmom?“

„Dostal som odporúčanie, že je to dobrý film.“

„Dobre, poď dnu.“ - povedal chlapík a otvoril mu dvere. Arnold vošiel dnu. Bola tu premietačacia kamera a pár počítačov a veľa diskov. Na každom bol iný film. Bolo ich tu tisíce. Všetky boli pozbierané po celom svete. Chlapík sa prehraboval v krabiciach a nakoniec jednu vyložil na stôl. Bol na nej nápis: Filmy spred roku 2000. Chlapík sa pozrel na Arnolda a povedal: „Ak to nenájdeš tu, tak to tu, na tejto lodi nie je. Príjemné hľadanie.“

„Ďakujem.“ - povedal Arnold a začal vyberať všetky disky, na ktorých boli nepísané filmy a aj herci, ktorí v nich hrali. Boli tu filmy ako Matrix, Batman, Superman, Godzilla, Armagedon, ale žiaden s hercom s menom Arnold. Prešiel už asi sto diskov, ale na nijakom toto meno nenašiel. Keď ho nenašiel ani na poslednom, tak disky zbalil a poďakoval sa. Vyšiel z kina a trošku sklamane šiel smerom k jedálni. Prechádzal chodbou, na ktorej sa nachádzali izby pre ženy. Predieral sa tou masou ľudí, pretože väčšina bola vonku. Ako sa tak predieral, narazil na Tatjanu. Tá si ho všimla a hneď sa mu prihovarila: „Ahoj. Pamätáš si ma?“

„Jasně, že si ťa pamätám.“

„Povieš ty mne, ako sa voláš?“

„Arnold. Tak sa volám.“

„Arnold. To byť nemecké meno. Možno si z Nemecka.“

„Možno hej. Ak ma teraz ospravedlníš, tak ja už pôjdem. Zajtra sa uvidíme.“ - a usmial sa na ňu. Ona sa na neho usmiala a povedala: „Tak zajtra, Arnold.“ - a sledovala ho, až kým nezašiel za roh. Išiel do observatória. Chcel sa trochu uvoľniť, keď už ten film nenašiel. Keď vyšiel po schodoch hore do observatória, videl tam pár ľudí, ako sedia a pozerajú na Zem a Mesiac. Sadol si od nich na bok, pretože ich nechcel rušiť a nechcel byť ani on rušený. Tento krát sa nepozeral na Zem alebo Mesiac, ale pozeral sa na opačnú stranu, do širokého vesmíru. Milióny malých svetielok sa trblietalo v diaľke. Vypadalo to nádherne, akoby niekto v diaľke zapálil množstvo sviečok s rôznymi farbami plameňov a nechal ich tam. Jeden bod žiaril viac, ako ostatné. Mal oranžovú farbu. Arnold sa na neho pozeral a v hlave rozmýšľal, ktorá z planét to môže byť. Keď tam tak sedel, započul za ním ženský hlas: „Je to Jupiter.“ Otočil sa. Bola tam Tatjana, ktorá sa tiež pozerala do vesmíru na ten oranžový bod. Sadla si k nemu a pokračovala: „Viem to, pretože rada som sa po nociach pozerala na hviezdy. Raz som od mamy na narodeniny dostala hologram našej slnečnej sústavy, ktorý aj vypisoval, aké objekty môžem kde vidieť na oblohe. Tak som sa to aj naučila.“

„Taká hračička musela veľa stáť.“

„Áno. Mama musela potom pracovať aj v noci, aby sme si mohli potom dovoliť kupovať šaty a iné veci, nie len jedlo. Doteraz som jej za to vďačná. Dokonca to mám aj tu, chceš to vidieť?“

„Niekedy inokedy. Mám to radšej v reáli, ako počítačom vytvorená animácia.“

„Dost' toho ty vieš, nato, že školu nepoznáš.“

„Poznám školu.“

„Nie, myslela som, to, že si nebol v škole.“

„ Jáj, prepáč, toto si myslela. Na cestách s rodičmi som sa veľa naučil, dokonca si tvrdím povedať, že aj viac ako niekto v škole. A myslím si, že to je lepšie.“

„ Prečo?“

„ Je jedná vec, že niečo sa naučíš a vieš teóriu, ale druhá vec je prax.“

„ Prepáč. Nechápem.“

„ Napríklad sa ti niečo pokazí. Teoreticky vieš, ako to napríklad funguje, ale je ti to na nič, keď to nevieš opraviť. Keď to vieš opraviť, je ti aj vcelku jedno, že nevieš, ako to funguje.“

„ Aha. Takže ty si sa naučiť veľa vecí opravovať. Ty vieš, ako niečo opraviť, ale nevieš, ako to fungovať. Chápem?“

„ Dá sa to tak povedať.“

„ Takže ty vieš aj opravovať veci s náradím.“

„ No, len s niektorými, ale aj tých nie je až tak veľa.“

„ Aspoň niečo.“- povedala a usmiala sa. Potom pozrela na pravo od Jupitera na jeden bod a opýtala sa: „ Vieš, čo je tamto?“

„ Neviem. Ale má to peknú zelenú farbu.“

„ Áno, farbu to má peknú.“

„ A ty vieš, čo to je?“

„ Nie neviem, ale sledujem to už veľmi dlho.“

„ Mne to príde ako nejaká hviezda, alebo také niečo.“

„ Môže byť, ale ešte pred rokmi to tam nebolo.“

„ Možno len bolo priveľa svetla a preto si to nevidela.“

„ Môže to byť aj zánik hviezdy.“

„ Myslíš supernova?“

„ Áno. Myslím práve to, pretože ak každý vie, svetlo sa šíri tristo tisíc kilometrov za sekundu a je dosť možné, že tieto hviezdy, čo ty tu vidíš...“- a ukázala rukou na všetky strany: „ Tu už nemusia byť. Všetky mohli vybuchnúť a už nebyť tu. Sú natoľko ďaleko, že k nám sa výbuch dostane až za pár desiatok, ba tisícok rokov.“

„ Niekedy je to až desivé.“

„ Áno je. Pretože to tam byť už nemusí, ale ty to stále vidíš.“

„ Vesmír je jedna veľká záhada, ktorú my ľudia asi nepochopíme.“

„ Tak isto, ako je aj ľudská hlúposť.“

„ Súhlasím s tebou.“- povedal Arnold a pousmial sa. Pozeral na Jupiter. Potom Tatjana sa k nemu otočila a postavila sa: „ Pod'. Ukážem ti vec jednu.“

„ Dobre teda.“- a postavil sa. Tatjana si sadla na druhú stranu observatória smerom k Zemi a Mesiacu. Vytiahla z vreca sklíčko, ktoré bolo v skutočnosti malý teleskop. Pozrela na Mesiac a zamierila týmto sklíčkom na jeden bod. Na sklíčku vybehol obraz, ktorý bol tisíc krát zblížený na Mesiac. Bolo na ňom krásne vidieť krátery, ale v strede bol jeden bod. Tatjana klikla pár krát po sklíčku a obraz sa ešte priblížil. Bola to vlajka. Americká vlajka z prvého letu na Mesiac. Arnold s úžasom pozeral na displej. Tatjana povedala: „ Je to tam už cez sto rokov a je nepoškodená.“

„ Na Zemi by nevydržala bez údržby ani rok.“

„ Áno. Ale pri pohľade na toto mi aj napadá taká vec na zamyslenie.“

„ Hovor. Som samé ucho.“

„ Tomu nerozumiem?“- povedala nechápavo. Arnold sa na ňu pozrel a začal: „ No to sa hovorí, keď ti človek...“- ale prestal, keď uvidel, že sa Tatjana smeje. Povedal: „ Vieš čo to znamená, že?“

„ Áno, viem.“- a začala sa smiať. Arnold sa spočiatku nesmial, ale keď sa pozeral na Tatjanu, ako sa

smeje, nevydržal to a začal sa tiež smiať. Obaja sa smiali, až niektorí ľudia na nich pozerali, že či sa im niečo nestalo. Ibaže im to bolo jedno, smiali sa stále viac a viac. Prestali asi až po piatich minútach intenzívneho smiatia sa. Potom sa obaja zahľadeli na Zem. Arnold povedal: „Ani si vôbec neviem predstaviť Zem, keď na nej ešte všade boli lesy a tráva. Aké to muselo byť z vesmíru nádherné. Nehovorím, že teraz to nie je, ale predtým to muselo byť ešte krajšie.“

„To verím. Mne mama povedala, že môj prapraotec bol vo vesmíre. Ževraj bol kozmonaut. Tiež som ako malé dievča chcela byť kozmonaut, ale nedalo sa.“

„Veď teraz v postate aj môžeš byť. Na tom kurze opravárstva, či ako to nazvať, tak sa budeme učiť j v beztiažovom stave. Tým pádom to bude, akoby si bola vo vesmíre. Možno sa nám podarí aj dostať sa von.“

„To by som bola rada.“

Deň: 344

Dnes sme sa dozvedeli, že konečne po dlhých hodinách strávených v miestnosti bez tiaže sa dostaneme do voľného vesmíru. Som veľmi nadšený, pretože toto som aj chcel. Šéf nás pochválil, že pracujeme dobre a že sme pripravení na niečo viac, ako to, čo robíme teraz. Sme dobre zohratí a šéf nám verí a vie, že to zvládneme. Zajtra ideme opraviť jeden solárny panel, ktorý sa uvoľnil. Asi niečo nebolo dotiahnuté, alebo neviem čo. Ako povedal šéf, mojou prácou je veci opravovať, nestarať sa o to, prečo sa pokazili. Týmto sa všetci riadime. Pôjdeme von všetci štyria aj so šéfom. Takže nás bude päť a snáď nám všetko vyjde podľa plánu. Jedna taká malá poznámočka. Všimol som si, že Joseph veľmi dobre spolupracuje s Amber. Myslím si, že niečo medzi nimi je. Ale pššt.

„Takže. Trištvrte roka ste sa od nás učili všetko, čo ste potrebovali. My sme urobili všetko potrebné a teraz je rad na vás, aby ste ukázali, ako vám to ide a že či naše úsilie nevyšlo nazmar. Tak. Ste rozdelený do dvojíc. Dal som zmiešané dvojice, pretože sa dokázalo že veci sa riešia ľahšie v zmiešanej dvojici ako v dvojici s tým istým pohlavím. Takže. Amber a Joseph, vy ste spolu.“ - a pozrel na nich. Obaja sa na seba pozreli a usmiali sa. Šéf pokračoval: „Môžete si ísť obliecť skafandre a potom vás skontrolujem.“ - a obaja sa pobrali do miestnosti so skafandrami. Šéf pozrel na Arnolda a povedal: „Dostal som správu z mostíka, že nie je uvoľnený len jeden panel, ale štyri, takže vy budete na ľavom krídle, kde sú uvoľnené dva a ja ostanem s Amber a Josephom na pravom. Vám dvom verím viac, ale nehovorte im to.“ - povedal potichu a hodil na nich grimasu: „Tak, do práce.“ Všetci si obliekli skafandre. Biele skafandre s kyslíkovou nádržou na chrbte. Šéf všetkých skontroloval, potom skontrolovali jeho. Všetci sa pobrali do pretlakovej komory. Zavreli za nimi dvere. Šéf sa otočil na všetkých štyroch a spýtal sa: „Každému funguje vysielaciačka?“ Každému fungovala. Potom šéf pokračoval: „Takže. V týchto nádržoch je kyslík na desať hodín, takže sa nemusíte strachovať, že umriete na nedostatok kyslíku. Oprava jedného panelu bude maximálne pol hodina, veď to sme si všetko skúšali už stokrát. Všetci si kontrolujte prístroje a či vám fungujú kamery.“ - všetkým na skle helmy nabehli údaje o ich stave, čo sa teploty, tlaku a tepu týka. Na ľavej strane sa im objavili štyri obrázky, videá ostatných štyroch ľudí. Kamery u každého boli uložené na pravom ramene, takže bolo vidieť, čo každý robí. Keď všetko bolo skontrolované, šéf povedal do vysielacky: „Dobre. Ideme nato.“ - a stlačil gombík. Otvorili sa dvere do širého vesmíru. Ako prvé každý videl hviezdy v diaľke a jeden jasne žiariaci červený bod. Tatjana povedala: „To je Mars.“ Šéf sa na ňu pozrel a povedal: „je

jedno, čo to je, my máme prácu.“- a pripol lano o tyč v tejto miestnosti. Urobili tak všetci. Prvý išiel von šéf, za ním sa potom pustili aj ostatní. Keď sa všetci dostali von, začali sa radovať a strkať druhých. Šéf prísne povedal:„, Nebuďte ako malé deti.“- a strčil do Amber. Potom sa zasmial a povedal:„, Dobre. Joseph, Amber, vy idete so mnou. Vidíte tam to krídlo?“- a ukázal na jedno krídlo so solárnymi panelmi. Amber a Joseph sa tam pozreli:„, Vidíme.“

„, Vidíte ten uvoľnený panel tam v treťom rade?“

„, Vidím.“

„, Tak ten ideme opraviť prvý. Tatjana, Arnold, vy choďte na opačnú stranu. Približne v tých istých miestach je tiež jeden panel uvoľnený. Akonáhle sa dostanete za tento zhyb, tak uvidíte druhé krídlo. Tak tam je vaša strana. Budeme stále v kontakte. Ak niečo nebudete vedieť, povedzte.“

„, Jasne šéfe.“- povedal Arnold a pomocou malého prístroja s motorom sa s Tatjanov pohli na druhé krídlo. Prešli za zhyb a slnečné lúče im zasvietili do očí. Obom sa zatmavilo sklo. Arnold sa poobzeral po krídle, až uvidel uvoľnené panely:„, Vidím oba poškodené články. Najprv ideme k tomuto, čo je bližšie ku nám.“- a približovali sa. Od panelov sa slnečné lúče odrážali do vesmíru a bolo to ako v miestnosti so zrkadlom. Teplo lúčov cítili obaja. Vonkajšia teplota bola niečo nad sto stupňov.

„, Teplo, čo?“- spýtal sa Arnold.

„, To je. Potím sa dosť intenzívne.“- a zasmiala sa. Arnold sa tiež usmial. Už boli pri panely. Druhé lano si obaja zachytili o tyč, ktorá spájala solárne panely. Arnold sa pozrel na uvoľnený panel a povedal:„, Všetky káble sú pospájané, až na jeden. Vidím, že sa uvoľnil šrób, ale nikde ho tu nevidím. Pozri sa, či nie je niekde pod panelom.“- povedal a zasvietil pod panel. Tatjana sa pozrela a povedala:„, Negatívne. Nie je tam.“

„, Ešteže máme náhradné.“- a vytiahol z krabice jeden šrób. Poprosil Tatjanu o kliešte šróbovák. Tá mu obe náradia podala. Arnold zapojil kábel. Potom zobral šrób a poprosil o vráčku. Podala mu ju a on privrátal panel na miesto. Pre istotu podoťahoval všetky šróby a povedal:„, Toto bolo jednoduché.“- a vrátil náradia na miesto. Presunuli sa k druhému panelu. Už z diaľky videl, že toto bude komplikovanejšie, pretože káble boli odtrhnuté. Znovu sa prichytili o tyč. Tatjana sa chcela dotknúť káblov, ale Arnold ju zastavil:„, Čakaj! Môže tam stále byť prúd.“- a vybral prístroj, odmeral hodnoty a povedal:„, Dobre, asi to už vnútri zistili a vypli prúd. Budeme musieť vymontovať ešte aj tento panel, aby sme dokázali vymeniť všetky poškodené káble.“- a buchol po kovovej doske. Nebol to solárny panel, ale doska, ktorou viedlo veľa káblov. Každý kábel viedol do iného panela. Arnold odmontoval panel a magnetom ho pridržiaval o kovovú tyč, aby neodletel do širšieho vesmíru. Potom sa pozrel na množstvo káblov. Bolo ich tam asi sto. Zatváril sa neisto a povedal:„, Tak, teraz musíme nájsť tie káble, ktoré smerujú do tohto panela. Poď, pomôžeš mi. Hľadáme čierny, modrý a červený.“

„, To si teda pomohol, keď ich tu je tak veľa.“- a začala sa prehrabovať káblami. Arnold pozrel na displej na skle. Tep jeho srdca bol stodesať a teplota tridsať sedem. Tatjana povedala:„, To je v poriadku. Si pod stresom a ešte na teba stále to slnko svieti.“

„, Viem. Je to normálne. Poďme na to. Našiel som červený a čierny. Ešte ten modrý.“

„, Tu je.“- povedala nadšene Tatjana a pozrela na Arnolda. Vo vysielacke sa ozval hlas šéfa:„, Tak ako to ide?“

„, Zatiaľ v poriadku šéfe, len nám trošku robí problém slnko.“

„, Máte solárko zadarmo, čo sa sťažujete?“- povedal so smiechom šéf.

„, Veľmi vtipné.“- povedal Arnold.

„, Arnold. Nebuď tak pod stresom. Užívaj si to. Koľko ľudí sa dostane do širšieho vesmíru?“

„, Viem, že málo. Ibaže to teplo ma už asi zničí a to sme tu vonku sotva hodinu.“

„, Keď sa vrátíme na palubu, pozývam vás na panáka.“

„ Šéfe, ale pokiaľ si spomínam, tak tu žiaden alkohol nemajú.“- povedala Tatjana.

„ No, byť šéfom má aj svoje výhody.“- a zasmial sa. Arnold odpojil čierny kábel. Vybral druhý a začal ho zapájať. Tatjana mu pomohla dostať kábel na svoje miesto. Opatrne ho vymenili a zapojili. Arnold vybral druhý, červený kábel a podal ho Tatjane: „ Podaj mi červený. Ten dvojmetrový. Viac potrebovať nebudem.“- a zapojil aj ten. Na rade bol modrý. Zobral do ruky nový modrý kábel a snažil sa vybrať ten zlý. Zrazu započul piskľavý zvuk a pustil dobrý kábel: „ Do riti.“

„ Idem po neho.“- povedala Tatjana a malým prístrojom s motorčekom sa pustila za káblom, ktorý smeroval preč od lode. Arnold zobral do ruky kombinačky a uvoľnil zlý kábel. Dal ho do tašky so zlými káblami a pozrel sa na Tatjanau, ktorá bola už nejaký ten kus od lode: „ Máš ho?“

„ Ešte kúsok. Silno si ho odhodil a táto mašina je slabá.“

„ Dobre. Počkaj.“- povedal Arnold, ktorý si všimol, že lano je už takmer napnuté. Lano sa naplo a Tatjanu potiahlo dozadu. Arnold videl ako sa rýchlo Tatjana približuje a povedal: „ Spomal, ideš veľmi rýchlo sem.“

„ nemôžem, tento motorček je veľmi slabý.“- povedala a snažila sa zvýšiť jeho výkon, ale nešlo to. Videla, ako sa rýchlo približuje k Arnoldovi a lodi. Arnold sa odrazil smerom k nej. Tatjana sa spýtala: „ Čo to robíš?“

„ Letíš sem prirýchlo, pokúsim sa ťa spomaliť.“

„ Bude to tvrdé stretnutie.“

„ Priprav sa.“- povedal Arnold a natiahol ruky. Tatjana ich natiahla tiež. Vcelku veľkou rýchlosťou do seba narazili. Tatjana sa chytila Arnolda a chytila ho okolo pásu. Arnold ju tiež chytil. Obaja spomalili a pomaly sa približovali k panelom. Ako prišli k panelom, Tatjana sa usmiala a povedala: „ Ďakujem.“- ale potom si všimla, že má Arnold trhlínu v skafandri. Mal ju na rukáve. Pozrela nižšie a videla, že kombinačky má zarazené v bruchu. Pozrela so strachom do jeho tváre. On ťažko povedal: „ To je v poriadku.“

„ Nie nie je. Šéfe šéfe...“- začala do vysielacky vykrikovať. Šéf sa ozval: „ Čo sa deje?“

„ Arnold. On krváca.“- povedala. Šéf sa pozrel na displej a zahľadel sa na pohľad Arnoldovej kamery. Videl, ako mu na rukáve uniká kyslík zo skafandra. Pozrel na kameru Tatjany a videl v nej Arnolda a kombinačky, ktoré mal zapichnuté v bruchu: „ Obaja sa ihneď vráťte na loď.“- rozkázal. Tatjana chytila Arnolda a začala sa pohybovať aj s ním smerom k pretlakovej komore: „ Vydrž to. Šéfe, na displeji vidím, že mu klesá pulz.“- povedala so strachom.

„ Ihneď ho dostaň dnu. Povedal som už chalanom, že máme raneného. Budú vás čakať. Idem vám naproti.“- povedal šéf a pobral sa smerom k nim. Tatjana išla najrýchlejšie ako mohla, ibaže v stave beztiaže je to veľmi ťažké, ešte keď musela niesť aj Arnolda. Ten len ťažko dýchal a prehŕtal: „ To je v pohode.“

„ Budeš v poriadku, o chvíľku sme tam. Vydrž to.“- utišovala ho.

„ Krásny to pohľad.“- povedal potichu.

„ Vydrž. Už sme skoro tam.“

„ Posledná vec, ktorú uvidím.“

„ Ešte ich uvidíš veľa.“- povedala Tatjana. Už sa blížili ku vchodu. Z druhej strany videla, ako sa k nim blíži šéf: „ Ako je na tom?“

„ Tep mu klesol na tridsať. Teplota telesná mu tiež klesla na tridsaťpäť.“- povedala s plačom.

„ Rýchlo, vojdi dnu.“- povedal a otvoril dvere do pretlakovej komory. Zavrel dvere a stlačil tlačidlo, aby sa tlaky vyrovnali. Pomaly odchádzal aj stav beztiaže, až nakoniec všetci spadli na zem. Keď sa tlaky vyrovnali, otvorili sa dvere do haly. Dnu vbehli traja chlapi, ktorí zobrali Arnolda a naložili ho na nosítka. Tatjana sa rýchlo vyzliekla a bežala za chlapíkmi do nemocničnej časti. Šéf si dal dole

skafander a povedal do vysielacky: „Amber, Joseph. Vráťte sa. Dokončíte to inokedy.“

„Hneď sme tam.“

Arnolda ihneď vzali do operačnej sály. Dovnútra išli len doktori a sestričky, ostatní museli počkať vonku. Arnolda napojili na prístroje, ktoré mu merali tep a iné dôležité hodnoty. Pulz mu pomaly klesal. Doktori mu vyzliekli šaty, ktoré mal na sebe a uvideli, ako mal kombinačky zapichnuté v bruchu. Netrafili našťastie srdce, ale nemohli ich ani vybrať, pretože by došlo k masívnemu krvácaniu, ktoré by sa nemuselo podariť zastaviť. Zatiaľ ho držali v umelom spánku a s kombinačkami v bruchu. Doktor vyšiel von z operačnej sály. Na sedadlách sedel šéf, Tatjana, Amber aj Joseph. Keď doktor vyšiel, všetci sa postavili a šéf sa spýtal: „Je to vážne?“

„Nebudem vám klamať. Je to horšie, ako sme mysleli.“ - povedal smutne doktor. Tatjana sa rozplakala a sadla si na sedačku. Amber ju utišovala. Šéf Sherman sa posunul trochu ďalej od ostatných a potichu sa spýtal: „Aké vážne to je?“

„Kombinačky má hlboko v bruchu, hlbšie, ako sme čakali. Je dosť možné, že pri vyberaní nastane masívne krvácanie, ktoré nebudeme môcť zastaviť.“

„Treba ich vybrať? Myslím, či sa nedá nejako postupne ich odstrániť.“

„Môžeme ho udržiavať v umelom spánku, ale je len otázkou času, kedy sa stane niečo horšie.“

„Čo navrhujete?“

„Pozrite. Ak mu ostanú kombinačky v tele, tak je veľká pravdepodobnosť, že do dvoch dní umrie, aj kebyže sa o neho staráme stále. Zasiahli mu črevá. Tie sa dajú vyoperovať a dokonca aj transplantovať, ale nie pri takomto stave, v akom je. Jeho pulz je len štyridsaťpäť a klesá. Tlak má veľmi nízky a je možné, že môže dôjsť aj k zástave srdca. Najhoršie je, že kombinačky sú roztvorené a tým je ťažšie ich vybrať. Môžeme pri tom poškodiť ďalšie orgány.“

„Ale vravíte, že keď ich nevyberiete, tak zomrie ajtak.“

„Nehovorím, že aj tak. Má vnútorné krvácanie, ktoré ak rýchlo nezastavíme, umrie. Ja vidím len jednu možnosť.“

„Aká je šanca, že ten zákrok prežije?“

„Veľmi nízka. Budeme robiť, čo bude v našich silách. Nechal som poslať po najlepšieho chirurga, ktorí...“

„Pozrite...“ - skočil mu do reči Sherman: „Nechcem počuť tie bláboly, že budeme robiť všetko a tak ďalej. Je jasná, že robíte to najlepšie. Ale ja chcem počuť reálnu šancu, akú ma Arnold na to, aby to prežil.“

„Šanca, že sa nám podarí zastaviť to krvácanie a vybratie kombinačiek bez toho, aby sme poškodili iné orgány je asi dvojpercentná. Transplantácia je už potom v poriadku. Nebudeme ho síce môcť operovať hneď, ale budeme ho držať pri živote, dokým mu neurobíme ďalšiu operáciu.“

„Takže dve percentá?“

„Je mi to ľúto, ale inej cesty niet. Čím dlhšie čakáme, tým sa zvyšuje šanca, že umrie ešte skôr, než začneme.“

„Chápem.“

„Určite viete, ako to tu s takýmito vecami chodí.“

„Dajte mi ten papier. Podpíšem tu operáciu.“ - povedal Sherman a doktor mu podal papier. Podpísal ho a pero podal späť doktorovi. Ten zobral papier a išiel do operačnej sály. Sherman sa vrátil k ostatným. Joseph sa postavil a spýtal sa: „Ako je na tom?“

„Nie je to dobré. Robia čo sa dá.“

„tak nech robia viac.“ - povedala s plačom Tatjana. Sherman sa k nej posadil a objal ju: „Robia všetko,

čo je v ich silách. Neboj sa, všetko dobre dopadne.“

„ Musí.“

Doktor vyšiel po štyroch hodinách z operačnej sály. Medzitým Tatjana a Amber zaspali. Joseph a Sherman sa postavili a išli doktorovi naproti. Zastavili pri doktorovi a spýtali sa: „ Ako?“

„ Je mi to ľúto.“- povedal doktor. Joseph sa chytil za hlavu. Sherman sa pozrel na doktora a povedal: „ Ako to myslíte?“

„ Snažili sme sa, operovali sme najrýchlejšie, ako sme mohli, ale krvácanie bolo veľmi silné a nepodarilo sa nám ho zastaviť.“

„ Môžem ho vidieť?“

„ Teraz určite nie. Pohreb bude o deň. Je mi to ľúto.“- povedal doktor a vrátil sa späť do operačnej sály. Joseph sa pozrel na Shermana: „ Poviete to Tatjane?“

„ Poviem. Ale nie teraz hneď.“

„ Arnold bol dobrý chlap.“

„ To bol.“

„ Prečo bol?“- opýtala sa Tatjana. Obaja sa na ňu pozreli. Bola hore a so slzami v očiach. Sherman išiel ku nej a sadol si vedľa nej: „ Je mi to ľúto.“

„ Nie, nie.“- zahabkala Tatjana a rozplakala sa. Sherman ju objal.

Pohreb sa konal deň na to, ako Arnold zomrel. Bolo to presne trisdvadsať dní od opustenia zemskej atmosféry. Loď sa nedostala ešte ani po Mars. Pohreb bol v malej miestnosti pre asi desať ľudí. Boli tam len Sherman, Joseph, Amber a Tatjana. Všetci stáli nad rakvou, v ktorej bol Arnold. Obe ženy plakali. Sherman povedal: „ Bol to dobrý človek. Človek plný šťastia. Prvý deň som si myslel, že to bude odpadlík, že sa nič nenaučí, ale ukázalo sa, že mal veľký potenciál. Zmýlil som sa v ňom, ale za toho trištvrtého roka, čo sme sa spoznávali sa z neho stal dobrý učeň. Je veľká škoda, že už nie je medzi nami. Česť jeho pamiatke.“- povedal a sklonil hlavu. Tatjana sa postavila úplne pri rakvu. Pozerala sa dovnútra. Potom chytila Arnoldovu ruku a s plačom začala hovoriť: „ Vždy som mu verila. Od prvého dňa. Vždy si ma vypočul, aj keď som vedela, že ho to nudí, vždy sa usmieval a pretrpel to. Vždy mi dokázal vyčariť úsmev na tvári. Nemôžem uveriť, že už nebude. Že už nebudem počuť jeho smiech, jeho slová, ako mi hovorí, že ma má rád. Už nebudeme spolu pozorovať hviezdy...“-a rozplakal sa ešte viac. Joseph ju chcel upokojiť, ale ona ešte dodala: „ Nemal zomrieť. Ja ho urobila chybu. To kvôli mne umrel.“

„ Nie je to tvoja vina. Nie je to nikoho vina. Bola to len náhoda.“- povedal Sherman. Tatjana sa ešte raz pozrela do rakvi. Arnold tam ležal tak pokojne, akoby spal. Vypadal byť šťastný. Tatjana sa usmiala a povedala: „ Snáď sa ešte stretneme.“

Zavreli rakvu. Tá sa po páse presunula do spaľovacej komory. Všetci mohli vidieť, ako sa mení na popol. Potom sa cez trubicu, vedúcu von vypustil popol do širého vesmíru. Všade naokolo. Tatjana sa cez okno pozerala na tento popol, ako sa pomaly stráca vo vesmíre. Amber a Joseph ako prví odišli. Následne Sherman, ale Tatjana tam stála ešte dlhú dobu. Pozorovala hviezdy a pomaly miznúci popol.

Deň: 456

Od smrti Arnolda ubehlo 126 dní, ale ja si stále neviem odpustiť, že to bola moja chyba. Stále si pripisujem jeho smrť na moje ruky. Kebyže vtedy nepustím ten šrób, nič by sa nestalo a stále by tu

bol, pozerali by sme sa na hviezdy, spolu sa smiali, jedli a robili sprostosti. Ibaže to už sa nestane. Neprejde deň, kedy by som si to nevyčítala. Všetci mi vravia, že to nie je moja chyba, ale je. Oni tam vtedy neboli, neboli to oni, ktorí boli s ním na opravách. Neboli to oni. Bola som to ja. Neodpustím si to nikdy.

Tatjana vyšla zo svojej izby. Poobzerala sa po chodbe, na ktorej bolo vždy veľa ľudí. Len tak tam stála vo dverách. Nevedela, či chce niekam ísť, alebo ostať len tak v izbe. Pozrela na hodinky. Bolo päť hodín poobede. Je to síce jedno, koľko hodín je, pretože tu čas nehral žiadnu rolu. Bolo jedno, či je noc, alebo deň, pretože na tejto vesmírnej stanici nezapadalo slnko, bol tu len deň. Vždy o piatej hodine s Arnoldom chodila do observatória, kde trávili dve hodiny pozeraním sa na hviezdy. Rozhodla sa, že tam pôjde znovu. Robila to takto už od jeho smrti. Stále tam chodila a zatvárala si oči, aby si vybavila spomienky a zážitky, ktoré tu spolu zažili. Mars už mali za sebou a už sa od neho odďaľovali a blížili sa na miesto medzi Jupiterom a Marsom, takzvané asteroidové pole. Toto bola jedna z kritických častí, kedy sa niečo mohlo stať s loďou. Celá posádka bola dobre pripravená. Tatjana aj po smrti Arnolda stále opravovala. Paradoxne, na mieste, kde bola tiež stále s Arnoldom, na tom mieste vedela vypnúť a nemyslieť na to. Chcela stále pomáhať a byť časťou tímu. Do tímu sa pridala nový člen. Volal sa Guy. Mal len osemnásť rokov a pochádzal tiež z Anglicka. Učil sa veľmi rýchlo a Sherman ho dal do tímu s Tatjanou. Tímová spolupráca im išla dobre. Medzitým sa Amber a Joseph zobrali a už pracovali spolu ako manželia. Klapalo im to veľmi dobre.

Deň : 511

Zajtra znovu pôjdeme do vesmíru, pretože prechádzame cez asteroidové pole a musíme obhliadnuť loď, či nemá nejaké poškodené veci. Tímová práca s Guyom je dobrá, aj keď je síce niekedy ešte zbrklý, ale učí sa rýchlo a snaží sa, čo je hlavné. Pred hodinou mi Amber a Joseph oznámili, že Amber je tehotná. Ešte nevedia, či to bude chlapec alebo dievča, ale už sme sa dohadovali na mene a povedali mi, sľúbili mi, že ak to bude chlapec, tak sa bude volať Arnold. Veľmi ma to potešilo. Dokonca bola Amber aj taká milá, že mi sľúbila, že dievčatko sa bude volať Tatjana. Veľmi dobre vychádzame. Dokonca aj so šéfom, ktorý je ku nám veľmi otvorený a dokonca nám povedal, že mu môžeme tykať, pretože sme už takí dobrí, ako je on. Cítim sa tam, ako v rodine. Všetci sme tam ako rodina. Je jedno, z kade pochádzame, akej sme národnosti, ako vypadáme, čo si myslíme, hlavné je, že sa všetci cítíme ako rodina a navzájom si pomáhame. Zajtra má Guy narodeniny a bude to jeho prvý výstup do širého vesmíru. Veľmi sa na to teší a povedal šéfovi, že ho nesklame. Po tom, ako sa vrátíme z trojhodinovej obhliadky budeme mať párty. Nejaké staré CD-čká. Boh vie, čo to je, ale šéf povedal, že to sa v minulosti používalo na prehrávanie hudby. Našiel starý prístroj, ktorý tieto CD-čká prehráva a opravil ho. Sľúbil, že na Guyovej oslave pustí hudbu. Veľmi sa na zajtra teším. Som zvedavá na všetko to, čo si šéf pre nás pripravil. Povedal, že bude prekvapenie, tak som zvedavá.

„ Pripravení? “ - opýtal sa šéf. Joseph, Amber, Tatjana a aj Guy prikývli. Všetci boli oblečení v skafandri. Šéf si ich prezrel a povedal: „ Tak teda do toho. Guy a Tatjana, vy prezriete komunikačnú časť a solárne panely. Amber a Joseph, vy prezriete predok lode a ja sa postarám o mužskú obytnú časť. Je jasné, že dneska to všetko nestihneme, ale vybavil som u šéfov hore, že si môžeme urobiť párty a doopravovať loď inokedy. Senzory nezaznamenali žiadne poruchy, tak nám dali zelenú. Tak, ideme

na to.“- povedal šéf a na sadil si helmu. Všetci sa premiestnili do pretlakovej komory.

Guy a Tatjana prezerali komunikačné stĺpy a hľadali nejaké poškodenia. Išli centimeter po centimetri. Guy povedal:„ Zatiaľ žiadne známky poruchy. Asi sme čisto preleteli.“

„ Ja tu mám len malinké oškretia, ale to sú len povrchové veci. To je v poriadku. Tak naši piloti sú asi veľmi skúsení, keď to dali bez väčších porúch. Guy sa zahľadel do diaľky, kde bolo pole asteroidov. Slnko mali akurát za chrbtom, tak videl kúsky asteroidov. Videl aj malý šedý bod. Spýtal sa:„ To je Hermes III?“

„ Skôr si myslím, že to je dvojka, tá išla po nás. Tuším štvorka a päťka idú trošku inou trasou ako my.“- povedala Tatjana a pozrela sa smerom, kam sa pozeral Guy. Ten sa otočil na komunikačné stĺpy a znovu sa pustil do hľadania nejakých poškodení:„ Chceš počuť niečo?“

„ Ak to nebude nejaká hovadina, čo ty zvykneš vravievať, tak hovor. Ak to bude hovadina, tak keď prídeme dnu, tak ťa buchnem.“- povedala so smiechom Tatjana.

„ Nie, nie je to sprostosť. Je to jeden taký príbeh.“

„ Tak spusti.“

„ Raz bolo jedno malé dievčatko, ktoré sa stratilo. Nevedelo, kde má rodičov, ani kde sa nachádza.

Mala sedem rokov. Stratila sa v Japonskom meste. Nevie presne akom, ale nejakom veľkom.

Nevedela, čo má robiť. Stála uprostred ulice a pozerala na jedného bezdomovca. Ten na ňu tiež

pozeral. Všetci toho bezdomovca odsudzovali, niektorí mu aj nadávali a vyhánali ho preč z miesta,

kde spal. To malé dievčatko sa pomaly k nemu blížilo...“- nedopovedal Guy, keď sa znovu zahľadel na

pole asteroidov a malý šedý bod. Na helme si nastavil zblížovanie na ten šedý bod. Videl už jasnejšie

aj obrisy lode. Ešte viac si to priblížil a uvidel veľký nápis na lodi: Hermes II. Potom povedal:„ Mala si

pravdu. Je to Hermes II.“

„ Ja viem. Čo sa stalo s tým malým dievčatom.“- opýtala sa Tatjana a ďalej prezerala stĺp. Guy

neodpovedal. Tatjana sa na neho pozrela. Videla, ako sa pozeral stále na šedý bod. Pozrela sa tam aj

ona. Tiež si to priblížila. No potom uvidela to, na čo sa Guy pozeral už dlhšie. Matne videl, ako kúsky

asteroidov prelietavajú okolo lode a niektoré priamo triafajú loď. Jeden asteroid utrhol komunikačný

stĺp, ktorý následne vrazil do solárnych panelov. Tie sa rozleteli na tisícky malých častí. Loď sa začala

vychyľovať z kurzu a čoraz viacej asteroidov do nej vrážalo. Obaja to sledovali so zatajeným dychom.

Úplne zabudli na svoju prácu. Potom uvideli, ako jeden väčší asteroid prerazil vonkajšiu vrstvu lode,

ktorá následne vybuchla. Výbuch trval iba pár sekúnd. Potom malý záblesk svetla zmizol. Guy sa

rýchlo pobral naspäť. Tatjana sa ho snažila zastaviť a chytila ho za ruku:„ Čo akože chceš robiť?“

„ Musíme sa vrátiť. Zachrániť ich.“

„ Toto je vesmír. Všetci už sú mŕtvi.“

„ To nemôžeš vedieť. Musíme sa vrátiť.“

„ Guy, už im nepomôžeš.“

„ Ale ja musím.“

„ Prečo?“

„ Bola tam moja mama.“- povedal Guy a vytrhol sa z Tatjaninho zovretia. Tá sa neho pozerala. Po

chvíľke do vysielacky zahlásila:„ Šéfe, Guy ide naspäť do lode.“

„ Smiem vedieť prečo?“

„ Práve sme videli výbuch Hermesu II.“

„ Do riti. To myslíš vážne?“

„ Áno. Bolo to v asteroidovom poli. Guy tam mal mamu.“

„ Sakra. Hneď sa spojím s vedením.“- povedal šéf a stlačil tlačidlo na svojej rukavici. Prepojil sa do

riadiacej miestnosti. Odtiaľ mu potvrdili, že stratili kontakt s Hermesom II a že senzory zaznamenali

niečo ako výbuch, ktorý trval veľmi krátko. Povedali, že aj na kamerách videli malý záblesk. Šéf im povedal, aby si pozreli záznam s Guyovej a Taťjaninej kameri, že obaja zachytili výbuch. O minútu šéfovi potvrdili, že išlo o výbuch a nariadili mu, aby sa vrátil na palubu a ihneď šiel do riadiacej miestnosti.

Bol tam asi už hodinu a celý jeho tím ho čakal pred touto miestnosťou. Hlavne Guy. Nervózne klepkal prstami do steny a preskakoval z jednej nohy na druhú. Obhrýzal si aj nechty. Taťjana k nemu prišla a povedala: „Chcem tam ísť s tebou. Je šanca, že sú nažive. Mohli sa stihnúť dostať k záchranným modulom.“

„Musí byť na žive.“

„Počuj, Guy...“ - začala Amber: „Všetko dobre dopadne.“

„Nevidel som ju desať rokov.“

„Ty si s ňou nebýval?“

„Kebyže s ňou bývam, tak by sa na Hermes nikdy nedostala. Bývala v Japonsku.“

„Počkaj. V Japonsku?“ - opýtala sa Taťjana.

„Áno. Ten príbeh, čo som ti vravel tam vonku. Tak ten mám od nej.“

„To ona je to malá dievčatko?“

„Nie. Ale vravievala mi to stále dookola a aby som si to zapamätal.“

„Ako sa to skončilo?“

„To dievčatko prišlo k tomu bezdomovcovi. Pozerali sa do očí. Bezdomovec sa postavil a chytil dievčatko za ruku. Tá s ním poslušne išla. Dovedol ju až na policajnú stanicu a povedal policajtom, že sa stratilo. Ostal s ňou až dokým neprišli jej rodičia. Keď uvideli, že ju priniesol bezdomovec, ešte na neho začali nadávať a krivo ho obviňovať, že im chcel ukradnúť dcéru. Ibaže tá malá si ho zapamätala. Dlhé roky bol ten bezdomovec na tom istom mieste. Denne za nim chodila a nosila mu jesť a piť. Až jedného dňa, keď mala tá malá osemnásť rokov a išla už podvečer za týmto bezdomovcom, prepadli ju traja asi dvadsať roční chalani, ktorí ju chceli znásilniť. Videl to ten bezdomovec a začal tú malú obraňovať. Dokonca aj vlastným telom. Mladíci ho osemnásť krát bodli a potom utiekli. Posledné jeho slová boli: Ďakujem ti za všetko. A potom zomrel.“

„To je dosť smutné. Prečo ju ten bezdomovec zobral na políciu? Veď bezdomovci sú ožrani, pijani, iba chlastajú.“ - povedal Joseph. Guy sa na neho pozrel a povedal: „Nie každý je taký. Nemôžeš súdiť človeka na základe toho, čo si počul, alebo čo si čítal. Keď deväť bezdomovcov sú ožrani, neznamená to, že aj ten desiaty je. Nie každý za to môže, že sa ocitol bez domova a strechy nad hlavou. Mama mi vravela, aby som nikdy človeka nesúdil len tak, hlavne vtedy, ak ho nepoznám. Zvonku môže pôsobiť zle, ale môže mať dobré srdce. Ten bezdomovec mal dobré srdce a bol ochotný položiť vlastný život len preto, aby to dievča žilo. Urobil by toto ožran, pijan, chlastač?“ - opýtal sa Guy a pozrel na Josepha. Ten nevedel, čo má povedať. Vtedy vyšiel šéf a povedal: „Mám dobré správy. Letíme tam. Zoberieme jeden raketoplán a ideme tam. Kamerami sa zistilo, že raketoplány sú nepoškodené, ale nevedia sa pohnúť a je dosť možné, že tam aj niekto bude.“

Do raketoplánu na Hermes 1-tke nastúpili traja ľudia, aby sa viacej mohlo zmestiť, ak nájdu živých. Sherman pilotoval. Vedľa neho sedel Guy a jeden zdravotník. Vzali len jedného zdravotníka, pretože raketoplán bol nepoškodený, tak počítali len s ľahkými zraneniami. Sherman zapol komunikačný počítač a povedal: „Dobre. Sme tu všetci, všetko je skontrolované, môžeme štartovať.“

„Máte zelenú.“ - znela odpoveď z druhej strany.

„Rozumiem.“ - odpovedal Sherman. Obrátil sa na Guya a povedal: „Tak ideme ich nájsť.“ - a zapol hlavné motory. Tie sa rozohriali a raketoplán sa pomaly posunul z prístavu. Sherman sa snažil dostať preč od lode, aby mal priamy výhľad na miesto, kde boli pozostatky Hermesu 2. Na jednom

z monitore sa mu objavila mapa, kade by mal letieť. Pozrel na ňu a zastavil. Potom zapol podporné motory a raketoplán sa pohol dopredu. Najprv išiel pomaly, ale potom zrýchlil na vysokú rýchlosť, takmer na tisíc kilometrov za hodinu. Cieľ bol vzdialený dvadsaťpäť tisíc kilometrov. Na monitore sa objavil aj čas, za ktorý by sa mali dostať na miesto. Po dvadsiatich dvoch tisícoch kilometrov Sherman spomalil, pretože sa blížili do pola asteroidov. Znížil rýchlosť na sto metrov za sekundu. Na ďalšom monitore sa mu ukazovala trasa aj s malými asteroidmi, ktoré im stáli v ceste. Guy sa pozeral na ďalší monitor, na ktorom bol obraz z kamery, ktorá snímala tri raketoplány. Tie sa medzi asteroidmi na mieste točili. Sherman povedal: „Bude veľmi ťažké napasovať náš raketoplán tak, aby sme sa mohli spojiť s druhým raketoplánom.“

„Ale vy to zvládnete.“ - povedal Guy. Sherman na neho pozrel a prikývol. Potom pozrel pred seba a opatrne manévroval medzi asteroidmi. Po pol hodine sa dostali veľmi blízko k prvému raketoplánu. Sherman sa opatrne dostal ku nemu a začal napodobňovať jeho pohyb, aby sa vedel spojiť. Musel to urobiť presne, inak by sa oba raketoplány mohli poškodiť. Podľa počítaču sa napasoval presne tak ako druhý raketoplán a začal sa pomaličky ku nemu približovať. Veľmi jemne musel manévrovať, pretože už len pár decimetrov delilo raketoplány od seba. Chcel napasovať ich pretlakovú komoru s tou druhou. Ozval sa tlmený zvuk v raketopláne. Všetci traja sa na seba pozreli a Sherman povedal: „Sme tu.“ - a odpútal sa. Guy a zdravotník si nasadili skafandre pre prípad, že by na druhom raketopláne niekde bola trhlina a nemohli by dýchať. Sherman ich skontroloval, ukázal im palec hore a dal im signál, že všetko majú v poriadku. Obaja sa pobrali do pretlakovej komory. Sherman si sadol za počítače a na kamere oboch videl. Guy mal aj prenosnú kameru, ktorá vysielala aj na Hermes 1. Sherman to všetko videl na monitore a cez vysielачku povedal: „Dobre, otváram dvere medzi pretlakovými komorami. Postavte sa trošku nabok.“ - povedal a stlačil tlačidlo na otváranie dverí. Dvere pred Guyom a zdravotníkom sa otvorili. Pred nimi bola len tma. Obaja si zapli baterky, aby videli. Pomaly vkročili na druhú palubu. Zdravotník pozrel na svoje prístroje a povedal: „Niekde tu uniká vzduch, je tu menšia gravitácia, ako na našom raketopláne.“

„Už na tom pracujem. Skenujem celý raketoplán, no zatiaľ nič nemám.“ - povedal Sherman. Guy pomaly kráčal k ďalším dverám, ktoré viedli do riadiacej miestnosti raketoplánu. Pozrel sa cez malé okienko do vnútra, ale nič tam nevidel. Bolo tam prázdno. Iba pár prístrojov sa nadnášalo. Guy povedal: „Tam je puklina.“ - a ukázal cez okienko do riadiacej miestnosti na sklo. Bolo rozbité. Sherman povedal: „Potvrdzujem, už to vidím aj ja na skene. Ibaže, niekde ešte musí unikať, pretože miestnosť, v ktorej ste vy a riadiaca sú oddelené dverami, ktoré neprepúšťajú. Niekde aj u vás musí niečo byť.“

„Hľadáme ďalej. Zatiaľ sme nenašli ani známky niečoho živého.“ - povedal zdravotník. Po dvoch minútach a prezretiu celej miestnosti zdravotník povedal: „Vraciame sa, nie je tu nič živé.“

„Rozumiem.“ - povedal Sherman a pripravil pretlakovú komoru na návrat. Keď sa obaja vrátili, opatrne sa odpojil a zamieril k druhému raketoplánu, ktorý sa nachádzal asi kilometer od nich. Leteli pomaly, pretože tam bolo veľa úlomkov a pozostatkov z Hermesu II. Vo vesmíre videli aj mŕtvych, ktorí boli zamrznutí a vypadali ako figuríny. Bolo ich tam stovky. Nestihli prísť do miestnosti so záchrannými modulmi. Akonáhle loď vybuchla a začal unikať vzduch, každý, kto sa dostal do vesmíru, ihneď zamrzol. Nemal žiadnu šancu na prežitie. Sherman musel manévrovať medzi telami a pozostatkami. Guy so slzami pozeral na mŕtvych a hľadal medzi nimi aj svoju mamu. Nenašiel ju a tak sa domnieval, že majú väčšiu šancu, že ju nájdu. K druhému raketoplánu sa Sherman pripojil bez problémov a celý proces sa zopakoval. Na raketopláne neboli žiadne stopy po trhlinách. Hneď, ako Guy a zdravotník vstúpili na druhý raketoplán, zistili, že vzduch nikde neuniká a je veľká šanca, že ten, kto sa sem dostal prežil. Ibaže, zdravotník pozrel na teplomer a povedal: „Je tu mínus päťdesiat

stupňov. Systémy nie sú zapnuté. Kúrenie nefunguje. Je malá pravdepodobnosť, že niekto v krátkom tričku by prežil tri hodiny v takejto zime.“

„Náhody sa dejú.“- povedal Guy a rozsvietil baterku, ale nebol to dobrý nápad, pretože osvetlil miestnosť a to čo videl, nebol pekný pohľad. Zdravotník zapol svoju baterku a zasvietil. Pred nimi bolo asi desať ľudí, ktorí boli kompletne zamrznutí. Podišiel ku nim a snažil sa každému nahmatať pulz, ale nenahmatal ho u ani jedného. Sherman to celé videl na kamere a povedal:„, Odnesieme ich ku nám.“

„, Nemá to cenu, ajtak sú mŕtvi.“- povedal zdravotník.

„, každý si zaslúži dôstojný pohreb.“- povedal Sherman naštvane. Zdravotník a Guy začali prenášať telá z jedného raketoplánu do druhého. Keď už prenášali štvrté telo, Guy náhle zastal. Zdravotník sa na neho pozrel a ihneď pochopil, čo sa deje. Guy si kľakol. Našiel ju. Našiel svoju mamu, ibaže neskoro. Rozplakal sa a chytil ju za ruku. Zdravotník ku nemu podišiel a potľapkal ho po ramene. Guy sa pozeral na svoju mamu a plakal.

Deň 512

Dnes som po desiatich rokoch znovu videl svoju mamu. Myslel som si, že ju uvidím až o osem rokov, keď sa všetci stretne na našej novej planéte, kde budeme spolu. Keď ma pred desiatimi rokmi opustila, neplakal som. Myslel som si, že to je bežné, že sa to stáva. Aj keď ma opustila, vždy som ju mal rád. Aj keď nevolala, nepísala, vedel som, že sa raz stretne. Keď mi pred viac ako rokom zavolala, že sa dostala na Hermes II a ja na Hermes I, bol som šťastný, pretože som vedel, že ten deň, kedy sa znovu stretne, že znovu príde, že je to už len otázkou času, no nerátal som, že to dopadne takto. Nevie, či to zvládne, každopádne mi s tým pomáhajú ľudia, ktorí sa tu stali mojou rodinou. Zajtra je pohreb všetkých desiatich osôb, ktoré sme našli. Budú spopolnené a následne sa popol roztrúsi do vesmíru. Mama sa vždy rada pozerala na hviezdy a pamätám si, ako mi hovorila, lepšie povedané, ako si želala, aby sa do vesmíru dostala. Teraz tam už bude naveky. Snáď je v tom druhom svete šťastná a verím, že sa čoskoro stretne.

Všetkých desať ľudí bolo spopolnených a následne sa ich popol roztrúsil do vesmíru. Guy to znášal dobre. Zobral to chlapsky a povedal si, že taký je život, že treba ísť ďalej. Treba si ctíť pamiatku tých, ktorí zahynuli, ale nemôže to človeka natoľko položiť, pretože každého to raz čaká. Guy bol ešte mladý. Dnes mal práve devätnásť rokov. Nechcel žiadnu oslavu, ktorú Sherman plánoval. Chcel byť len pár dní sám a zo všetkého sa spamätať. Robili si o neho starosti, ale on povedal, že bude dobre, že to len potrebuje čas.

Deň 1655

Dnes sme preleteli okolo Saturnu a sme asi v tretine našej cesty. Prstence Saturnu sú neobyčajne krásne. Nevedela som, že sú až tak úchvatné, ale keď som dnes bola v observatóriu a prezerala som si ich takto zblízka, tak to bolo nádherné. Bol so mnou aj Guy, ktorý si to tiež obľúbil. Nevie, ale myslím si, že on sa do mňa zaľúbil, pretože na mňa pozerá tak isto, ako na mňa pozeriaval Arnold, keď tu ešte bol. Nevie, čo mu mám povedať. Je to milý chlapec, slušný, ale nie som si celkom istá, či cíti to isté, čo ja k nemu. Od Arnoldovej smrti ubehli skoro tri roky a ja sa musím posunúť ďalej. Nie

som si istá, či to je ten správny krok, ale dneska mu to povie, čo k nemu cítim. Nechcem to už v sebe viac dusiť.

„Guy?“

„Áno?“

„Mám jednu otázku.“

„Pýtaj sa, čo chceš.“

„Možno to môže vyznieť hlúpo, že sa ťa budem takúto vec pýtať práve teraz, ale...“

„Ale čo? Pýtaj sa.“

„Páčim sa ti?“

„Si najkrajšie dievča, aké som kedy videl. Jasne, že sa mi páčiš.“

„Chcela som to počuť, pretože som si nebola istá.“

„Istá v čom.“

„V tom, či sa ti páčim.“

„A to už prečo?“

„Pretože veľa ľudí ma odsudzuje preto, ako vypadám.“

„To, že ťa iní nevedia zobrať takú, aká si, to neznamená, že nie si výnimočná. Prvýkrát, ako som ťa videl, vedel som, že nie si ako tých deväťdesiat percent tých, čo tu sú. Vedel som, že si iná. Mne sa páčiš takáto, aká si.“

„Ale čo to moje oko? Pozri sa. Vypadá, akoby mi moje vyrvali a dali mi úplne nejaké cudzie.“

„To, že máš jedno oko hnedé a druhé modré, tak to ťa robí iba krajšou. Moja mama mi vravievala, že ľudia s modrými očami sú milí a pozoruhodní. Ľudia s hnedými očami sú rozumní a starostliví. Ty si všetko dokopy.“

„Myslíš to vážne. Nevadí ti, ako vypadám?“

„Si krásna a vždy aj budeš.“- povedal Guy a pobožkal ju. Ona sa usmiala a objala ho. Guy sa na ňu pozeral a povedal: „Máš aj krásne meno. Dal ti ho otec či mama?“

„Mama. Tiež sa tak volala. Dijana.“

„Dijana. Veľmi pekné meno. Tak sa kedysi volala aj naša princezná v Anglicku. Ibaže to bolo veľmi dávno.“

„Môžem sa spýtať ešte jednu otázku?“

„Spýtaj sa ich koľko len chceš.“

„Máš niečo s tou Tatjanou?“

„Nemám nič. Viem, že s ňou trávim trošku veľa času, ale vravela mi, že tu nemá nikoho iného. Sme len kamaráti. Možno si myslíš, že s ňou niečo chcem mať, ale nechcem. Je to milé dievča, ale mám teba. Musíš pochopiť, že sa s ňou stretávam len preto, pretože tu nemá kamarádov.“-povedal Guy. Tatjana to celé videla a radšej sa k nim ani nepriblížila. Išla naspäť do svojej izby. Treskla dverami a rozplakala sa. Hodila sa do postele a plakala. Nečakala, že by to takto mohlo dopadnúť. Vedela síce, že Guy sa stretáva aj s nejakým iným dievčaťom, ale nevedela, že to je medzi nimi až tak vážne. Myslela si, že je s tým dievčaťom len kamarát a nie, že spolu chodia. Vytiahla svoj osobný diár a začala písať. Písala rýchlo a naštvane.

„ To myslíte vážne?“ - spýtal sa Guy.

„ Guy. Nechala odkaz.“ - povedal Sherman a podal Guyovi Tatjanin osobný diár. Bol otvorený presne na strane, kde bol dlhší text. Guy ho začal čítať, ale po chvíľke prestal a sadol si na zem. Sherman sa ku nemu prihovril: „ Pozri sa, nemôžeš za to. Psychicky to nezvládala. Aj doktori vraveli, že v poslednej dobe bola trošku mimo a často za nimi chodila. Proste sa zrútila. Nie je to tvoja chyba.“ Guy pozrel do vane, kde ležala Tatjana. Mala napustenú vaňu a ležala v nej. Žily mala podrezané na oboch rukách a potôčik krvi sa tiahol cez celú kúpeľňu. Guy sa postavil a zobral si jej diár. Pri odchode z Tatjaninej izby ho Sherman zastavil a povedal: „ Nie je to tvoja chyba. Neurob žiadnu hlúposť.“ Guy len odkráčal z izby a smeroval do svojej. Zatvoril dvere a ľahol si na posteľ. Pozrel do jej diára a prstom klikol na obrazovku a preklikal sa až k textu, ktorý ho zaujal. Bol to jeden z rutinných textov, ktoré každý musel písať, aby v budúcnosti ľudia vedeli, čomu sa vyvarovať na dlhých cestách vesmírom. Bol to záznam zo dňa 1567. Začal ho čítať: Musím sa priznať, aspoň takto. V poslednej dobe sa mi páči Guy. Je veľmi pozorný, milý a stará sa o mňa. Je síce odo mňa mladší, ale mne to nevadí, len mu neviem povedať, čo k nemu cítim. Asi sa bojím, čo mi odpovie, nechcem byť sklamaná. Ibaže, vidím, ako sa na mňa pozerá. Tak isto sa na mňa pozeriaval aj Arnold. Myslím si, že ma tiež neberie ako len kamarátku, ale neviem to isto. Bojím sa mu to povedať. Počkám si, ako to celé dopadne, nechám tomu voľný priebeh. Viem, že som milovala Arnolda, ale on mi sám hovorieval, že treba sa po každej udalosti posunúť ďalej a nezaťažovať sa ňou, hlavne smrťou. Je to súčasť života. Každý musí niekedy zomrieť. Arnold mi povedal, že sa treba zotaviť a ísť ďalej. Myslím si, že u mňa konečne nastal ten čas a posuniem sa ďalej. Snáď všetko vyjde, ako má. Uvidíme.

Guy našiel záznam zo dňa 1623. Čítal: Som si takmer istá, že Guy cíti to isté ku mne, ako ja k nemu. Pomáha mi a trávim s ním veľa času, hlavne v observatóriu. Zabávame sa spolu, rozprávame a v tíme nám to ide veľmi dobre. Ale stále mu to nedokážem povedať. Nie som si úplne tým istá, ale myslím si, že to tak je a že máme veľa spoločného. Občas ho vidím aj s nejakou dievčinou, ale nerozprávam sa s ním o tom. Vidím, že sú len kamaráti. Každý potrebuje kamarátov, takže mu nič ani nezazlievam. Ešte jedna radostná správa. Amber je znova tehotná a bude to chlapček, takže k ich dievčatku pribudne aj chlapček a povedali, že sa bude volať Arnold. Veľmi sa teší, pretože ma poprosili, aby som bola krstná mama. Som veľmi šťastná. Snáď to vydrží čo najdlhšie.

Posunul text a dostal sa až ku dňu 1655. Prečítal si záznam z rána. Potom posunul text dole a videl záznam z poobedia. Bol to posledný záznam, ktorý napísala. Bála sa ho aj prečítať, pretože vedel, že sa Tatjana zabila kvôli nemu. Nevedel si odpustiť, že to nevidel. Myslel si, že sú len kamaráti, prehliadol to. Váha, či si ten text má prečítať, aby ho to neranilo ešte viac, ale nakoniec u neho prevládla ľudská zvedavosť a začal ten záznam čítať: Toho, čoho som sa obávala, to sa aj splnilo. V poslednej dobe som Guya videla s tým dievčaťom častejšie, ako inokedy. Neviem, prečo som si to nahovárala, že cíti ku mne to isté, ako ja k nemu. Nebola som dostatočne statočná a nemala som odvahu mu to povedať. A naplnilo sa to, čo som nechcela. Vďaka mojej bojovnosti som takto dopadla. Má inú. Mala som mu to povedať skorej, neviem prečo som tak neurobila, ale je to len čisto moja chyba. Teraz už vôbec neviem, čo mám robiť. Dnes som počul, ako o ne vravel tej dievčine a povedal, že som len taká obyčajná kamarátka, ktorá nemá nikoho. Je to pravda, nikoho tu na tejto lodi, aj po takmer štyroch rokoch nemám. Poznám len pár ľudí. Má pravdu. Kebyže sa teraz zabijem, nikomu chýbať nebudem. Asi som tu na tejto posádke zbytočne, pretože už nemám nikoho. Urobím to rýchlo, aby som sa netrápila. Aspoň uvidím konečne Arnolda. Jeho som vždy milovala a viem, že aj on mňa. Neviem, či bude šťastný, keď ma uvidí, ale snáď hej. Neviem, čo ma čaká po smrti, ale snáď sa s ním znovu stretnem. A Guy, ak toto čítaš, mal si pravdu. Nikoho tu nemám, tak ani nikomu nebudem chýbať. Viem, že si moju smrť budeš vyčítať a hovoriť, že za to môžeš ty, ale nie je tomu

tak. Samovražda je čin osoby, ktorá ho spácha, takže za to nemôžeš ty, ale ja. Prosím ťa, nevyčítaj si to a neurob žiadne hovadiny. Dnes som videla, ako sa s ňou rozprávaš, ako ju objímaš. Máte pred sebou krásnu budúcnosť, tak sa týmto mojím činom netráp. Zbytočne to bude len pre teba ťažšie. Zabudni na mňa a ži si svoj život.

Guy zahodil jej diár a buchol silno do steny. Aj keď čítal, že sa tým nemá zaoberať, že to nebola jeho chyba, vedel, že za to môže on. On je ten, ktorého milovala a on bol jediný človek, ktorý ju poznal a trávil s ňou toľko času. Teraz si vybavoval ich spoločné chvíle a až teraz mu dochádzalo, že všetko bolo inak, ako si myslel. Bol nahnevaný na seba. Vybehol z izby a išiel do jedálne. Začal tam kopať do stoličiek a nadávať: „Vydrbaný svet. Nespravodlivý, zákerný a sprostý. Všetci, bez výnimiek, úplne všetci ľudia ste hajzli.“ - vykrikoval po jedálni a všetci sa na neho pozerali, ako kopal do stoličiek a hádzal tácky s jedlom na zem. Bol veľmi nahnevaný na seba a túto zlosť zvaloval na ostatných ľudí a aj na loď: „Posratá loď. Posratí ľudia, čo zničili našu planétu. Bodaj by vás všetkých zabilo. Vy hajzli“ - reval po celej jedálni. Nevedel sa zmieriť s tým, že sa kvôli nemu zabil človek: „Kebyže vy neznečistujete našu planétu, ešte by žila. Zabila sa kvôli vám. Serem celú túto loď. Kašlem na vás všetkých. Ľudia, hanbite sa za seba.“ - dovykrikoval a schmatol nožík. Chytil najbližšieho človeka, ktorý bol pri ňom a zapichol mu nožík do hrdla. Potom ho hodil na zem a rozbehol sa za ďalšou osobou, tento krát ženou. Ľudia začali od neho utekať. On chytil ďalšiu ženu a podrezal jej hrdlo. Pritom sa panicky smial. Žena padla na zem a chytila si prerezané hrdlo, z ktorého jej tieklo množstvo krvi. Guy sa rozbehol za ďalšou ženou, ktorá kričala o pomoc. Ibaže nepomáhala to a Guy jej zozadu pichol nožom do chrbta. Ako žena padla na zem, ešte jej chytil hlavu a podrezal jej krk: „Zabijem vás všetkých. My už nemáme právo žiť za to, čo sme všetko napáchali.“ - a smial sa. Rozsvietili sa červené svetlá. Spustili sa alarmy a v jedálni nastala panika. Guy chytil jedného postaršieho muža a spýtal sa ho: „Čo ty starec. Bojíš sa smrti?“

„Chlapče, uvedom sa. Nerob to, prosím.“ - prosil ho starček. Guy sa len zasmial a povedal: „Ajtak by si sa už dlho nedožil. Aspoň stretneš skôr svoju mŕtvolu rodinu.“ - a zapichol mu nôž do hrdla a hodil ho na zem. Starček si len chytil hrdlo a snažil sa zastaviť krvácanie, ale o pár sekúnd bol mŕtvy. Guy sa na neho pozrel a usmieval sa. Potom k nemu pribehla Dijana: „Guy, prestaň prosím ťa.“

„Vypadni odtiaľto.“

„Prosím ťa, prestaň.“ - snažila sa ho presvedčiť. Pribehla ku nemu, ale Guy ju chytil a nôž jej priložil ku krku na tepnu: „Varoval som ťa.“

„Guy, prosím ťa prestaň.“ - snažila sa Dijana. Ibaže Guy sa len smial a držal jej nôž pri krku. Medzitým takmer všetci utiekli preč a do jedálne nabehli desiaty policajti, ktorí dohliadali na poriadok. Pribehol aj Sherman a keď videl, čo sa deje, ihneď zakričal na Guya: „Preboha, čo to robíš? Zbláznil si sa?“

„Zbláznil? To je slabé slovo. Ajtak všetci zomrieme, tak prečo to naťahovať?“

„Máš také myšlienky, pretože Tatjana práve umrela. Neuvažuješ racionálne. Prosím ťa, odhod' ten nôž.“

„Neodhodím.“

„Čo si týmto chceš akože dokázať?“

„Aj tak sme už všetci len chodiace mŕtvolky.“

„Pozri sa. Chceš zabiť ju? Ved' si jej vyznal lásku, chceš ju zabiť?“

„Guy...“ - začala Dijana: „Nerob to prosím ťa, môžeme všetko napraviť. Milujem ťa.“

„A ty si myslíš, že aj ja teba?“

„Ved' si mi to povedal. Pozerali sme sa spolu na hviezdy. Čo všetky tie veci, tie krásne veci, čo si o mne povedal?“

„Ty si vážne myslíš, že som hovoril pravdu?“

„ Čo to hovoríš?“

„ Fakt si myslíš, že sa mi páčia dievčatá, ktoré majú obe iné oči? Vypadáš ako monštrum.“

„ Nepočúvaj ho, len trepe hovadiny.“ - kričal Sherman. Dijana začala plakať. Guy so smiechom povedal: „ Neplač. Ty nemôžeš za to. Ja som sa chcel s tebou len vyspať. Nechcel som s tebou stráviť zvyšok života. Kto by to už len chcel.“

„ Si jeden obyčajný hajzel.“ - povedala Dijana so slzami v očiach. Guy sa zasmial a povedal: „ Ja som hajzel? To je moc slabé slovo. Ja som psychopat. Rozlúč sa so Shermanom a ostatnými, ktorým na tebe vôbec nezáleží.“ - a začal jej pomaly rezať hrdlo. Sherman vykrikoval: „ Nie, prestaň!“ - pozrel sa na policajtom a zakričal: „ Zastreľte ho, na čo čakáte?“ - jeden policajt zamieril a strelil Guya do ruky. Guy vykrikoval od bolesti a pustil Dijanu. Sherman sa ku nej rozbehol a chytil jej krk, z kade jej tiekla krv. Kričal, aby niekto zohnal zdravotníka a utišoval Dijanu. Tá chcela niečo povedať, ale Sherman ju utišoval, nech nič nehovorí, že všetko bude dobré. Guy sa zdvihol so zeme a rozbehol sa s nožom na Shermana. Ibaže videli to policajti a začali do neho strieľať. Sherman kričal, aby nestrieľali, ale policajti do neho vystrelili veľa nábojov. Keď strelba ustala, Guy padol na zem. Ešte bol pri živote, ale nie na dlho. Trafilo ho asi dvadsať guliek. Ťažko dýchal. Pred sebou videl Dijanu, ako jej krváca z hrdla a vedľa nej Shermana, ako kričí a zháňa zdravotníka a ako jej tlačí na ranu, aby krvácanie spomalil. Guy si začal uvedomovať, čo urobil a potichu povedal: „ Čo som to spravil.“ - a zavrel oči.

Počul tlmené zvuky, rozhovor dvoch ľudí, ale nevedel prísť na to, kto to je. Pomaly začal otvárať oči, ale nevidel ostro. Videl len siluety dvoch postáv, ktoré boli nad ním a snažil sa zaostriť, ale bol moc slabý na to, aby otvoril oči. Počul len, ako sa tie dve osoby rozprávajú. Jedna sa otočila na neho, potom druhá. Rozumel, ako povedali: „ Zbehn po niekoho. Tento sa už preberá.“ - a druhý ostal nad ním a sledoval ho. Vytiahol baterku a zasvietil mu do očí. Vôbec nevedel, čo sa deje, bol úplne dezorientovaný. Nevedel, kde je. Potom sa nad ním objavila osoba celá v čiernom, ktorá sa spýtala: „ Kedy bude schopný hovoriť?“

„ Za dve hodiny. Ako každý pane.“

„ Čo bolo posledné, čo urobil?“

„ Zavraždil štyroch ľudí a potom ho zastreli.“

„ Psychicky to nezvládol?“

„ Vypadá to tak.“

„ Dobre. O dve hodiny s ním chcem hovoriť. Dajte ho do poriadku.“

„ Áno pane.“ - povedal. Človek celý v čiernom odišiel. Ten, ktorý tam ostal mu dal na tvár masku a on pomaly zaspal.

Vytrhlo ho zo spánku. V tej rýchlosti si ani neuvedomil, že je pripútaný k posteli. Človek pri ňom mu pichol nejakú ukludňovaciu injekciu a upokojil sa. Ešte stále mierne dezorientovaný začal zaostrovať na miestnosť, v ktorej bol. Vypadala ako nemocnica. Videl, že má množstvo infúzií a je napojený na veľa prístrojov. Potichu sa spýtal: „ Kde to som?“

„ Ste Guy Green?“ - opýtal sa ho muž v čiernom. Naklonil sa ku nemu a spýtal sa ho to ešte raz.

„ Áno som.“

„ Boli ste na vesmírnej lodi Hermes 1?“

„ Ako to myslíte bol? Prespal som celý let?“

„ Čo je posledné, čo si pamätáte?“
„ Zabil som ich. Zabil.“- opakoval dookola.
„ Koho ste zabili?“
„ Ľudí.“
„ Akých ľudí?“
„ Tých, ktorý tam boli. Panebože, aj Dijanu.“- povedal vystrašene a slza mu stiekla po líci. Vystúpil mu pulz a muž v čiernom povedal:„ Ukludnite sa. Odpovedajte presne na naše otázky.“
„ Ja som ich zabil.“
„ Prečo ste ich zabili?“
„ Lebo som ich vinil za to, že naša Zem umrela.“
„ Čo si ešte pamätáte?“
„ Tatjana. Zabila sa kvôli mne, ale písala, že to nie je kvôli mne. Ale bolo.“
„ Začína sa mu vracieť pamäť.“- povedal jeden z dvoch mužoch, ktorí boli v zelenom. Guy sa otočil na muža v čiernom a povedal:„ Kde to som? Prežil som tú strelbu?“
„ Jasná, že hej.“
„ Ako to? Bolo to snád' zo dvadsať rán.“
„ Poobzerajte sa.“- povedal muž. Guy pomaly otáčal hlavu a pozeral sa po miestnosti. Muž sa ho spýtal:„ je vám niečo z tohto povedomé?“
„ Ani nie. Nepamätám sa. Nie sme v nemocničnom bloku?“
„ Nie tak celkom.“
„ Ako to myslíte?“
„ Kde si myslíte, že ste?“
„ Na Hermesi 1. Kde inde.“
„ Vážne si to myslíte? Poobzerajte sa ešte raz. Nič vám t nie je povedomé.“
„ Kde inde by sme boli? Ved' sme boli vo vesmíre.“
„ Vážne? To ako viete?“
„ Ved' sme boli vo vesmíre. Vyleteli sme tam. Cestovali sme na novú planétu...“
„ Ste si tým istý?“
„ Nie som blázon. Ved' som tam bol.“
„ Pane. Pulz sa zvýšil nad obvyklú hranicu.“- povedal muž v zelenom. Muž v čiernom len mávol rukou a pozrel sa na Guya:„ Vážne veríte tomu, že ste tam boli?“
„ Kde inde by som bol?“
„ Stále na Zemi.“
„ Čo?“- nechápal Guy. Muž kývol a ukázal, aby sa Guy pozeral na pravo od neho. Rolety sa odhrnuli a Guy uvidel púšť. Zavrel oči a hovoril:„ Ved' sme leteli...nemôžeme byť na Zemi, ved' štyri roky som bol...“
„ Presnejšie 1655 dní. Ale neboli ste na lodi. Boli ste stále tu. Na Zemi.“
„ Vôbec neviem, čo sa tu deje.“
„ Tak ja vám to poviem. Ale asi ma budete potom chcieť zabiť.“
„ To už vás chcem aj teraz.“- povedal Guy. Pán v čiernom sa postavil k oknu a povedal:„ Ste v púšti. Základňa na ktorej ste boli 1655 dní v rámci experimentu. Nikdy ste na Hermesi 1 neboli.“
„ Ako to mám akože chápať? Ved' som tam bol. Žil som tam.“
„ To bol zámer.“
„ Zámer čoho?“
„ Vážne si myslíte, že by vláda a bohatí dovolili, aby sa na lode, ktoré sú jedinou možnosťou ako

prežiť, aby sa tam dostali obyčajní ľudia, ako ste vy?“

„Ja tomu stále nechápem.“

„Štyri roky vás tu držíme. Všetkých tristopäťdesiat ľudí. Nie je to legálne. To je pravda, ale komu už teraz záleží na niečom takomto?“

„ O akých ľuďoch to hovoríte?“

„ Arnold. Dijana. Taťjana.“

„ Čo to má všetko znamenať? Čo sa s nimi stalo?“

„ Nič.“

„ Vôbec vám nerozumiem. Vôbec neviem, o čom to hovoríte. Neviem, čo sa mi tu snažíte povedať.“

„ Bola to simulácia.“

„ Čo?“

„ Tristopäťdesiat ľudí napojených na jeden program.“

„ Na aký program? O akej simulácii to hovoríte?“

„ Hermes 1.“

„ Ved' to nie je simulácia, ale vesmírne plavidlo.“

„ To je. Ibaže je to aj náš projekt. Fiktívne sme vybrali tristopäťdesiat náhodných ľudí z Európy, ktorí sa domnievali, že idú na Hermes 1. To aj šli, ale len na skúšobnú jazdu.“

„ Skúšobnú jazdu?“

„ Presne tak. Nikdy neboli na skutočnom Hermesi 1. Všetko bola len simulácia a ako vidím, dosť dobre spravená. Toto bol náš cieľ, aby sa človek, všetci chovali, akoby tam boli. Aby si mysleli, že tam sú. Navodzovali kontakty, spolupracovali. Chceli sme vedieť, aké veci nás na ceste čakajú. Aké nástrahy. Ako sa správne zachovať, čo v takých prípadoch robiť.“

„ Chcete mi povedať, že všetko bola len simulácia? Arnold, Taťjana, Dijana? Všetko to boli programy?“

„ Arnold, Taťjana a Dijana neboli programy. Boli to ľudia. Boli ste napojení na tú istú simuláciu. Programy boli napríklad Sherman. Programy nezomierali v našej simulácii. Všetci, čo zomreli, to boli ľudia.“

„ A čo moja mama? To mi chcete povedať, že aj ju tu držíte?“

„ Iba ľudia na Hermesi 1 neboli programy. Na dvojke, ktorej výbuch sme simulovali, aby sme vedeli, ako sa pri takýchto veciach správajú iní ľudia, tak to boli len počítačom vytvorené modely ľudí.“

„ Prečo to robíte? My sme akože pokusní kráľci?“,

„ Presne ste to pomenovali. Chceli sme vedieť, ako sa ľudia budú správať, kde budú takú dlhú dobu len na jednom mieste, čo to urobí z ich psychikou, aby sme my, ktorí tam nakoniec letieť budeme, aby sme vedeli, čo máme robiť a vyvarovať sa týmto veciam. Preto sme vám aj kázali robiť diare, aby sme ich následne analyzovali a videli vaše zmeny a osobné veci. Ako sú vzťahy, pocity, emócie. Vďaka všetkým vám, ľuďom, ktorí fiktívne prežili, a niektorí ešte stále prežívajú, aby sme vďaka vám prežili deväť ročný let na novú planétu.“

„ Vy ste nás využili.“

„ Máte pravdu. Ibaže to už nikoho nezaujíma. Každý si myslí, že sa vám niečo stalo. Ibaže tak to aj ostane.“

„ Vy si myslíte, že vám to len tak prejde? Držať tu ľudí a robiť na nich pokusy? Žiť štyri roky v klamstve? Stále tomu neviem uveriť.“

„ To už je jedno, či uveríte, alebo nie. My máme naše výsledky a aj vďaka vám vieme, ako prežiť a zvládnuť aj náročné situácie.“

„ Ja to nenechám len tak.“

„ A vy si myslíte, že vás pustíme? Ste oficiálne už štyri roky mŕtvy. Tak to aj ostane, pán Green.“

„ To nie je fér.“

„ Tak to už chodí. Kto má peniaze má moc. Kto má peniaze, dostane sa tam hore na novú planétu. Kto ich nemá, ten má smolu. Asi tomuto nikdy neuveríte, čo sme s vami urobili, ale musíte sa s tým zmieriť, pretože to tak je. Páni, a štyri roky sú dosť slušná doba. Žiť medzi programami a pár ľuďmi stále v tom istom, to je obdivuhodné. Síce máme tu aj takých, ktorí sú ešte stále v simulácii, ale už ich nie je dosť. Veľa ľudí sa zabilo v prvých desiatich mesiacoch. Verte či nie, zošaleli. Napokon, aj vám sa to stalo.“

„ Vy ste hajzli.“

„ Neviem, kto tu zabil štyroch ľudí. Aj keď len obyčajné programy, ale vlastne ste zabili tých štyroch, pretože sme ich museli odpojiť z programu a môžete len hádať čo robíme s ľuďmi, ktorí sú oficiálne mŕtvy, ale sú tu? Hmm? Mám vám pomôcť? Zabíjame ich. Keď už majú papier, že sú mŕtvy, tak nech to tak aj ostane. A páni. Taťjana bola kosť, čudoval som sa, že ste po nej nešli. Aj keď, zabila sa kvôli vám, takže teoreticky ste ju mali.“- povedal pán a usmial sa. Išiel ku dverám. Otvoril ich a ešte dodal:„ Ešte raz, ďakujeme. Možno vás niekedy budeme oslavovať ako záchrancu ľudí, ktorí nám pomohol. Možno sa nám práve stane vaša verzia príbehu, keď budeme na ceste tam. Aspoň už budeme vedieť, čo a ako máme robiť. Takže, ďakujeme vám. Škoda, že nemáte peniaze. Viete, dnes sa dá za peniaze kúpiť už len málo, ale stále to má väčšiu hodnotu, ako nič.“- a zasmial sa. Pozrel na doktorov a povedal:„ Pošlite ho za tou jeho Dijanov.“- a zatvoril dvere. Guy sa len pozeral na dvere, ktoré sa zatvárali a celé si to znovu prečítaval v hlave. Videl, ako obaja muži napíňali nejaké injekcie nejakou tekutinou. Guy vedel, že prišiel koniec. Pripútaný len otočil hlavu a pozeral sa na strop. Cítil, ako mu do oboch rúk pichli injekciu. Pomaly sa mu pred očami začalo zahmlievať. Posledné, čo povedal bolo:„ Aj tak som ťa Dijana miloval.“